

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 449-450

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΠΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ

Η ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Ὅλοι οἱ κάλαμοι τῆς περιωπῆς καὶ ἰσχύος ἑνὸς χρυσοστομείου καλάμου καὶ ἂν συνειργάζοντο ἢ συνημιλλῶντο, πενιχρὸν καὶ εὐτελὲς ἐγκώμιον θὰ ἐπλεκον εἰς τὴν ἀειπαρθένον Κόρην, τῆς ὁποίας ἡ ἀρετὴ ἐκάλυψε καὶ ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς. Τῆς Κόρης ταύτης καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ πανήγυριν λαμπρὰν ἄγει σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πανήγυριν διὰ τὴν κοίμησιν καὶ τὴν ἑνδοξον εἰς οὐρανοὺς μετástασιν, ἣτις ἐπεβεβαίωσε τὴν Γραφικὴν ῥῆσιν : «οὐ δώσεις τὸν δοιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν».

Ἐπεθύμησε διακαῶς ἡ Πανάμωμος Μητήρ τοῦ Θεοῦ, ἕνεκα τοῦ θερμοῦ καὶ ἰσχυροῦ φίλτρον πρὸς τὸν Υἱόν της νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην ὅλων τῶν θνητῶν καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς θάνατον διὰ νὰ πετάξῃ ἡ ψυχὴ της εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα καὶ ἀπολαύσῃ τὴν ὑπέρφωτον δόξαν τοῦ ἐξ Αὐτῆς τεχθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ κομίζει εἰς Αὐτὴν τὸ μήνυμα καὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐπραγματοποιεῖτο μετὰ τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καταλλήλως προητοιμάσθη διὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἐκδημίαν της. Ἀφοῦ τὰ κατ' Αὐτὴν διηυθέτησε καὶ τὰς τελευταίας συμβουλὰς καὶ κατευθύνσεις παρέσχεν εἰς τοὺς ἁγίους ἀποστόλους τοὺς οἰκτρῶς ὀδυρομένους ἐπὶ τῷ

χωρισμῷ Αὐτῆς, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Τὸ δὲ θεοδόχον Αὐτῆς σῶμα οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι πανευλαβῶς ἐνεταφίασαν μετ' ὕμνων καὶ ἐγκωμίων, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς διαπρέποντος τοῖς ὕμνοις. Θαῦμα παράδοξον καὶ ἀσύλληπτον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν ! Ἡ βαστάσασα ἐν ἀγκάλαις τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου νεκρὰ, ἄπνους, καθορᾶται ! Ἡ Μητὴρ τῆς Ζωῆς, ἐν τῷ τάφῳ κατατίθεται ! Τὸ παρθενικὸν ὁμως καὶ ἀμόλυντον Αὐτῆς σῶμα, ἐξ οὗ ὁ Θεὸς ἐγεννήθη ἀφράστως δὲν μετεβλήθη εἰς τέφραν καὶ χοῦν, ἀλλὰ σῶον καὶ ἄφθαρτον μετεφέρθη εἰς τὴν Οὐράνιον βασιλείαν, ὅπως τοῦτο τὸ πάλαι ἐγένετο εἰς τὸν Ἐνῶχ καὶ Ἡλίαν, τὸν ἄφλεκτον οὐρανοδρόμον. Ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, τοῦ ὁποίου ἡ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς Μαρίας ἐλήφθη, νὰ μεταβληθῇ αὐτὴ εἰς κόνιν ; ὄχι βεβαίως.

Θαυματουργικῶς καὶ ὑπερφυῶς λοιπὸν μετέστησεν Αὐτὴν ψυχῇ τε καὶ σώματι καὶ τὴν ἐδόξασεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον Ἅγιον, Αὐτὴν, ἣτις τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα τοῦ ἐδάνεισε, τὸν ἐγαλούχησε, τὸν ἀνέθρεψε, τὸν περιέβαλε, τὸν περιέβαλε μὲ τὴν ἀπεριόριστον στοργὴν τῆς μητρικῆς καρδίας της καὶ Τὸν ἠκολούθησε μέχρι τοῦ Σταυροῦ. Μία ἁγία καὶ ἰδανικὴ ἀγάπη εἶχε χαλκευθῇ μεταξὺ Μη-

πρὸς καὶ Υἱοῦ, ἀγάπη, ἥτις συνέδεεν ἀμφοτέρους ἀρρήκτως ἕως τοῦ Γολγοθᾶ. Ἡ ἀγάπη, τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν Παναγίαν Μητέρα Του ἐξεδηλώθη ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίστασιν κατὰ τὴν Κοίμησιν, ὅτε μετέστησεν Αὐτὴν ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν καὶ ὑπερύψωσεν ἕως τοῦ θρόνου Του, ὅπου παρίσταται ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη καὶ πεποικιλμένη. **«Πολλαὶ θυγατέρες ἐκτῆσαντο πλοῦτον, πολλὰὶ ἐποίησαν δύναμιν, σὺ δὲ ὑπέρχεισαι καὶ ὑπερῆρας πάσας»** (Παροιμ. λα' 29). Καὶ ὄντως ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὑπερέβαλε πάσας τὰς γυναῖκας τῶν βροτῶν. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς δὲ αὐτῆς δὲν συνίσταται εἰς πλοῦτον ὑλικόν, δύναμιν καὶ ἐξωτερικὰ ἐν γένει προσόντα καὶ χάριτας, ἀλλ' εἰς ἐσωτερικὴν αἴγλην καὶ ἀγιότητα, ἥτις ἐκόσμηε τὴν ἔσοχον καὶ μοναδικὴν εἰς τὸν κόσμον φυσιογνωμίαν Τῆς.

Ἡ αἴγλη τῆς Παρθένου ἀκτινοβολεῖ ἕως σήμερον μετὰ τόσους αἰῶνας καὶ ἡ ἀγιότης τοῦ βίου Τῆς δεικνύει τὴν ἀληθῆ ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ ἀκολουθοῦν, ὅσοι ποθοῦν τὴν σωτηρίαν τῶν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς Οὐρανίου δόξης.

Ἄς προσπαθῶμεν νὰ μιμούμεθα τὰς ἀρετὰς τῆς Ἀγνῆς Παρθένου, τῆς καθαρωτέρας καὶ αὐτῶν τῶν ἡλιακῶν λαμπηδόνων, ἥτις κατέχει τὴν λαμπροτέραν θέσιν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἀν θέλωμε νὰ τύχωμεν τοῦ ἐλέους καὶ τῆς προστασίας Τῆς. Ἄς καταφεύγωμεν μετὰ πίστεως εἰς τὴν Θεομήτορα, ὅταν περιστάσεις, θλίψεις, ἀνάγκαι καὶ συμφοραὶ τοῦ βίου εὐρίσκουν ἡμᾶς καὶ ὅταν πειρασμοὶ πάντοθεν μᾶς κυκλώνουν. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι Μήτηρ ἡμῶν, μήτηρ φιλόστοργος καὶ συμπαθὴς, ἡ ὁποία δύναται νὰ μᾶς ἐνισχύῃ εἰς ὅλα τὰ δεινὰ καὶ τὰς τρικυμίας τοῦ βίου καὶ νὰ μᾶς ἀναδεικνύῃ νικητὰς καὶ τροπαιοῦχους εἰς τὴν τραχεῖαν καὶ κοπιώδη ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

Ἄς στρέψωμεν τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Φωτὸς καὶ ὡς ἐποπτεύσωμε νοερῶς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀρρηκτον δόξαν, τῆς ὁποίας τυγχάνει ἐν Οὐρανοῖς καὶ ὡς ἀναπέμψωμε μυστικῶς δέησιν πρὸς Αὐτήν, ἥτις παρέχει τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλούμενους τὴν θερμὴν μεσιτείαν Τῆς. Εἴθε

ἡ κραταιὰ προστασία καὶ πανσθενὴς σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ μᾶς φρουρῇ καὶ φυλάττῃ ἀτρώτους ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα καὶ νὰ μᾶς κατευθύνῃ εἰς τρίβους εὐθείας ἀγούσας πρὸς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καὶ μακαριότητα.

Φιλοσοφικαὶ σκέψεις

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ

(2ον Μῆρος)

Ὁ χριστιανὸς, ὡς ἐτονίσσαμεν, εἰς τὸ προηγούμενον πονημάτων ἡμῶν «πρὸς τὰ ἔσω», ὀφείλει νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς του πνευματικῆς ζωῆς.

Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι τὸ πᾶν δι' αὐτόν, διότι ἡ ἔσωθεν ἀκτινοβολία καὶ τὰ ὑψηλὰ ἠθικὰ βιώματα αὐτοῦ πρέπει νὰ ἀντανακλῶν καὶ ἀκτινοβολοῦν πρὸς τὰ ἔξω καὶ νὰ ἐπιδροῦν εὐμενῶς ἐπὶ τῶν ἄλλων.

«Ὅστις λαμπράτω τὸ φῶς ὁμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ὁμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὁμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», ἐπιτάσσει ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ.

«Τὶ δ' ἔστι χριστιανός; βίος λάμπων, μηδὲν ἔχον ἐσκοτισμένον», διακηρύσσει ἕξ ἄλλου ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Ἄρα ὁ χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἔσω, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἡ ὅλη του προσοχὴ δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ μόνον εἰς τὴν τελειοποίησιν του καὶ τὴν συνεχῆ πνευματικὴν του ἀνοδὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξωτερικεύσιν τῶν ὑψηλῶν ἠθικῶν του ἀρχῶν καὶ ἰδεωδῶν, οὐχὶ «πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις», ἀλλὰ πρὸς οἰκοδομὴν, βελτίωσιν καὶ ἐξύψωσιν αὐτῶν. Δὲν εἶναι μικρὰ καὶ εὐκαταφρόνητος ἐγωπάθεια καὶ φιλαυτία, ἐγὼ νὰ τρώγω καὶ νὰ ἀπολαμβάνω καὶ ὁ ἄλλος νὰ πεινᾷ καὶ νὰ στερεῖται, τοῦτου ἐννοουμένου οὐχὶ ὑπὸ ἐννοίαν ἀπλῶς μόνον ὑλικήν, ἀλλὰ καὶ πνευματικὴν.

«Μὴ τὸ σαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἐτέρου», διαλαλεῖ ὁ θεῖος δόστολος Παῦλος.

Ἄς φροντίσωμε λοιπὸν, ὅσον πρέπει, διὰ τὴν κάθαρσιν τῶν ἔσω, ὥστε νὰ γίνωμεν «οἶκος Θεοῦ καὶ κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ὅταν τοιοῦτοτρόπως πράξωμεν, θὰ κατορθώσωμε νὰ γίνωμε «φῶς» καὶ «ἅλας τῆς γῆς» καὶ «πόλις ἐπάνω ὁρους κειμένη» καὶ νὰ πραγματοποιήσωμε τὴν ὑψηλὴν ἐπὶ γῆς ἀποστολὴν ἡμῶν, δι' ἣν ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἐπλασεν ἡμᾶς καὶ ἐταποθέτησεν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χειρμάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγρος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

«Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου ἐν ἱματισμῷ διαχύρῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη».

(Ψαλμ. 42)

Διὰ τοιούτων θεοπρεπῶν καὶ θεοπνεύστων λόγων εἰκονίζει ὁ Θεοκίνητος κάλαμος τοῦ Προφήτου καὶ βασιλέως Δαβὶδ τὴν δόξαν τῆς μεταστάσης σήμερον εἰς οὐρανούς Θεομήτορος, καὶ ἀνυφοὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν εἰς τὸ ἀνέκφραστον καὶ ὑπερένδοξον Αὐτῆς Μεγαλεῖον. Μὴ ἐκπλήττεσθε λέγει ὁ Προφήτης, πῶς ἢ ὡς νεκρὰ σήμερον κηδευομένη παρὰ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων εἶναι ἡ ἀμειπτοῦ ἐκείνη Νύμφη τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός, ἥτις ἔτεκεν εἰς ἡμᾶς τὸν Βασιλέα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν δοτῆρα καὶ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Μὴ ἐμβλέπετε εἰς τὰ θλιβερά σύμβολα τοῦ θανάτου, διότι ὁ θάνατος οὗτος τῆς Θεομήτορος δὲν εἶναι ὁ τύραννος ἐκεῖνος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ φθείρων καὶ διαλύων τὰ σώματα εἰς τὴν γῆν καὶ καταβιβάζων τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅδην, ἀλλ' εἶναι Κοίμησις, εἶναι ὕπνος, δι' οὗ ἡ παναγία ψυχὴ τῆς Θεομήτορος ἀναβαίνει πρὸς τὸν πάγκαλον καὶ πεφλημένον Αὐτῆς Υἱὸν καὶ Θεὸν ἀφίνουσα ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν γῆν τὸ ἅγιον Αὐτῆς σῶμα, ὑπερ ὁμοίως αἰρόμενον ὑπὸ χερουβικοῦ ἄρματος ἀκολουθεῖ τὴν αὐτὴν ὁδὸν καὶ ἀναβαίνει δεδοξασμένον εἰς τοὺς οὐρανούς, διότι ὁ τάφος δὲν ἠδύνατο φυσικῶς νὰ κρατήσῃ τὴν Μητέρα τῆς Ζωῆς, οὐδὲ ἡ γῆ νὰ διαλύσῃ τὸ τῆς σαρκωμένης Θεότητος δοχεῖον, τοῦ ὁποῖου τόπος ἀντάξιός ἐστιν ὁ θρόνος τῆς θείας δόξης. Ἐπὶ τοιοῦτον λοιπὸν ἐνδόξου θρόνου ἐκ δεξιῶν τοῦ βασιλέως Θεοῦ μεταστᾶσα ἡ Μήτηρ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, κάθηται ὡς Βασίλισσα τῶν Οὐρανίων καὶ ἐπιγεῖν τιμιωτέρα καὶ ἀνωτέρα πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως. Ὡς Βασίλισσα τῶν ἐπιγεῖων, διότι εἰς Αὐτὴν ἀποδίδει τὰς δευτέρας μετὰ Θεὸν τιμητικὰς λατρείας ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὑπὸ τὴν εἰκόνα Αὐτῆς ἀποθέτουσι τὰ σκήπτρα καὶ διαδήματα οἱ Εὐσεβεῖς Βασιλεῖς, τὸν ὑψηλὸν Αὐτῆς Θρόνον περικυκλοῦσι τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, παρ' Αὐτῆς ζητοῦσιν ὕψ' ἂν οἱ πάσχοντες, ἀπαλλαγὴν, οἱ κινδυνεύοντες, παρηγορίαν οἱ θλιβόμενοι, βοήθειαν οἱ δυστυχοῦντες.

Πάντες ζητοῦσιν ἔλεος ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ἔλεους καὶ πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει, διότι ἀκένωτος εἶναι ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλὰ καὶ ὡς Βασίλισσα τῶν οὐρανίων, διότι εἶναι ἡ Ἀνύμφευτος Νύμφη καὶ ἡ ἑξοχος καὶ μοναδικὴ Μήτηρ, τὴν ὁποίαν σέβονται ὅλα τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα. Αὕτη παρίσταται ἐν ἱματισμῷ διαχύρῳ ἀαστραπτοῦσα ἐκ τοῦ φωτός τῆς θείας δόξης ὡς περιβεβλημένη ὁλόκληρον τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ καθὼς, ὅταν ὁ αἰσθητὸς ἥλιος ὑφούται καὶ διαχέῃ τὰς ἀκτῖνας του εἰς τὴν γῆν, τὰ μὲν ἄλλα σώματα φωτίζει ἀναλόγως τῆς πυκνότητος ἢ ἀραιότητος τὴν ὁποίαν ἔχει ἕκαστον, ὅταν δὲν ρίψῃ τὰς ἀκτῖνας του εἰς καθαρὸν καθρέπτην

ὄχι μόνον τὸν φωτίζει ἀπλῶς ἀλλ' εἰσέρχεται εἰς αὐτὸν ὅλος ὁ ἥλιος, οὕτω καὶ ὁ ὑπέρλαμπρος τῆς δικαιοσύνης ἥλιος, ὅστις εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διαχέων τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς θείας δόξης Αὐτοῦ εἰς ὅλα τὰ μακάρια πνεύματα, φωτίζει ἕκαστον ἀναλόγως τοῦ μέτρου τῆς καθαρότητος τὴν ὁποίαν ἔχει, διότι ὅλοι οἱ Δίκαιοι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου θὰ λάμπωσιν ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἡ Παναγία Παρθένος εἶναι ὁ ἀκηλίδωτος πνευματικὸς καθρέπτης τῆς σωφροσύνης καὶ καθαρότητος καὶ πάσης ἀρετῆς, ὅλη καλή, ὅλη ἀμωμος, εἶναι τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφείμ ἀνευ συγκρίσεως. Ὅθεν εἰς Αὐτὴν εἰσέρχεται ὁλόκληρος τῆς δόξης ὁ νοητὸς ἥλιος, καὶ ὡς ἄλλος ἥλιος ἀκτινοβολεῖ τῆς ἀγιωτάτης Παρθένου τὸ δεδοξασμένον καὶ χαριτόβρυτον πρόσωπον. Παραβαλλομένη πρὸς πάντας τοὺς ἁγίους καὶ πρὸς τοὺς Ἀγγέλους ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος φαίνεται ὡς ἥλιος μετὰ ἀστέρων. Καὶ καθὼς ἔμπροσθεν τῆς λάμπσεως τοῦ ἡλίου ὅλοι οἱ ἀστέρες κρύπτονται καὶ οὐδαμῶς φαίνονται οὕτω καὶ ἀπέναντι τοῦ ἐκθαμβωτικοῦ καὶ ἐνδόξου Μεγαλεῖου τῆς Θεομήτορος, ὅλη ἡ δόξα τῶν ἁγίων καὶ ἡ λαμπρότης τῶν Ἀγγέλων ὠχρῶν, καλύπτεται καὶ οὐδαμῶς διακρίνεται. Τοιοῦτον εἶναι ἐν μικρᾷ εἰκόνι τὸ μεγαλεῖον τῆς κεχαριτωμένης Παντανάσσης, τῆς ὁποίας τὴν Σεπτὴν Κοίμησιν καὶ εἰς Οὐρανούς Μετάστασιν ἐορτάζομεν καὶ πανηγυρίζομεν σήμερον.

Τὴν Μητέρα ταύτην τοῦ Φωτός καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν ἦτοι τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν, καλοῦμεν πάντες οἱ Χριστιανοὶ καὶ μητέρα ἡμῶν, διότι εἶναι μὲν ἡ φυσικὴ Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν θείαν καὶ ὑπερφυσικὴν Αὐτοῦ Γέννησιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ θετικὴ Μήτηρ πάντων τῶν ἀληθῶν Χριστιανῶν διὰ τὴν ἐν Χριστῷ υἱοθεσίαν καὶ ἀναγέννησιν. Ἀλλ' ἀράγε πάντες οἱ εἰς Χριστὸν βαπτιζόμενοι καὶ χριστιανοὶ ὀνομαζόμενοι ἔχουσι δικαίωμα νὰ ὀνομαζώσιν τὴν Θεοτόκον Μητέρα αὐτῶν, καὶ νὰ ζητῶσι δικαίωματι υἱοθεσίας τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν αὐτῆς ὡς τέκνα παρὰ Μητρός; Ὁχι βέβαια ὅλοι, ἀλλὰ μόνον τὰ πνευματικὰ Αὐτῆς τέκνα· τέκνα δὲ τῆς Θεοτόκου πνευματικὰ καὶ γνήσια εἶναι μόνοι οἱ ἀληθεῖς τοῦ Χριστοῦ ἀδελφοὶ καὶ οὐχὶ οἱ ψευδάδελφοι. Ποῖοι δὲ εἶναι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ποῖοι οἱ ψευδάδελφοι; Δεικνύει τοῦτους Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ σήμερον ἀναγνωσθέντος ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὅπου ἠκούσαμεν. Ἰστορεῖ λοιπὸν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸ χωρίον τὸ ὀνομαζόμενον Βηθανία, αἱ ἀδελφαὶ Μάρθα καὶ Μαρία ἐπεδέχθησαν Αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον των, ὅπου ὁ Κύριος ἤρχισε νὰ διδάσκῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἐκεῖ συνελθόντας καὶ ἡ μὲν Μάρθα κατεγίνετο εἰς τὴν οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν ἐτοιμάζουσα τροφὰς καὶ τράπεζαν διὰ τὸν θεῖον καὶ λατρευτὸν Διδάσκαλον καὶ

τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, ἡ δὲ Μαρία καθήσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ἤκουε μετὰ προσοχῆς καὶ πολλῆς εὐλαβείας τὸν λόγον Αὐτοῦ. Λέγει λοιπὸν ἡ Μάρθα εἰς τὸν διδάσκαλον· Κύριε δὲν βλέπεις ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μὲ ἀφήκε μόνην νὰ ὑπηρετῶ ; εἰπέ εἰς αὐτὴν νὰ μὲ συμβοηθήσῃ· ὁ δὲ Κύριος θεοπρεπῶς ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν λέγων· «Μάρθα, Μάρθα εἰς με γάλας μερίμνας καὶ ἀνησυχίας εἰσῆλθες, ἐνῶ μόνον ἑνὸς πράγματος ὑπάρχει ἀνάγκη, δηλαδὴ τῆς ἀκροάσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ λόγος τῆς τραπέζης καὶ τῆς τροφῆς εἶναι δευτέρος, ἡ δὲ Μαρία ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μερίδα, ἣτις οὐδέποτε θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῆς, καὶ ὁ βαρυσήμαντος οὗτος λόγος τοῦ Κυρίου καὶ ὁ ἔπαινος τῆς Μαρίας σημαίνει, ὅτι αὐτὴ ἐπροτίμησε ἀπὸ τὴν πνευματικὴν τὴν σωματικὴν τροφήν ἥτοι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ μένῃ πάντοτε εἰς αὐτὴν ὡς κτῆμα καὶ θησαυρὸς τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἀναφαίρετος καὶ πολύτιμος. Σὺ ὦ Μάρθα, λέγει ὁ Κύριος, λαμβάνεις πρόνοιαν, μόνον διὰ τὴν τροφήν τοῦ σώματος τὴν καταργουμένην καὶ εἰς οὐδὲν λογιζομαί τὴν τροφήν τῆς ψυχῆς τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον· συνέβη δὲ ἐνῶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, γυνὴ τις θαυμάσασα τὴν σοφίαν καὶ τὴν χάριν τὴν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ στόματος Αὐτοῦ, ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπε· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά Σε καὶ μαστοὶ οὗς ἐθήλασας· δηλαδὴ ἐννοεῖ ὁ λόγος οὗτος, ὅτι εὐτυχὴς εἶναι ἡ Μήτηρ Σου ἡ ὁποία Σε ἐγέννησε καὶ σὲ ἔθρεψε μὲ τὸ γάλα τῆς· ὁ δὲ Κύριος ἀπεκρίθη ναί, τῷ ὄντι εὐτυχὴς καὶ μακαρία εἶναι ἡ Μήτηρ ἡ ὁποία μὲ ἐγέννησε, ἀλλὰ εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι εἶναι καὶ οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάττοντες αὐτόν, ἥτοι ἐκτελοῦντες αὐτόν. Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖους μακαρίζει ὁ Χριστὸς καὶ ὀνομάζει ἀδελφούς του, τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ σύμφωνα μὲ αὐτόν κανονίζοντας τὴν διαγωγὴν των εἰς τὸν πρακτικὸν βίον. Οὗτοι εἶναι οἱ ἀληθεῖς τοῦ Χριστοῦ ἀδελφοὶ καὶ ἐπομένως τέκνα τῆς κεχαριτωμένης καὶ ὑπερευλογημένης Μητρὸς Αὐτοῦ, καὶ μόνοι οὗτοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ καλῶσι τὴν Θεοτόκον Μητέρα καὶ νὰ ζητῶσι τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν Αὐτῆς· οἱ δὲ μὴ θέλοντες νὰ ἀκούωσιν ἢ οἱ ἀκούοντες καὶ μὴ ποιῶντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἂν καὶ ὀνομάζωνται χριστιανοί, δὲν εἶναι ὅμως ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, διότι ρητῶς ὤρισεν ὁ Κύριος, ποῖοι εἶναι ἀδελφοὶ Του εἰπὼν· «Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου εἶναι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ποιῶντες αὐτόν». Ἐπομένως οἱ ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοὶ οἱ παραβαίνοντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ συστηματικῶς καὶ ἐπιμόνως, δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ καλῶσι τὴν Θεοτόκον Μητέρα των καὶ νὰ ἐπικαλῶνται εἰς τὰς ἀνάγκας των τὴν βοήθειαν Αὐτῆς καὶ ἐὰν ἐπικαλῶνται οὐδαμῶς εἰσακούονται, ἐὰν δὲν μετανοήσωσι. Ναί, πολλοὶ εἰς τὰς ἀνάγκας μας καὶ εἰς τοὺς κινδύνους ἐπικαλούμεθα τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου λέγοντες «Παναγία μου βοήθησέ μας, Παναγία μου σῶσε μας». Ἀλλὰ φυλάττομεν ἀράγε καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Υἱοῦ Αὐτῆς ; Ἐὰν δὲν φυλάττομεν αὐτάς, αἱ προσευχαί μας εἶναι φωναὶ κυμβάλου ἀλαλάζοντος, ἡ δὲ

Θεοτόκος οὐδέποτε τοιαύτας προσευχὰς εἰσακούει.

Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, λέγει, δὲν εἶσθε τέκνα Μου, διότι ἐμπαίζετε τὸν Υἱὸν Μου, καταπατεῖτε τὸν Νόμον Του καὶ τὰς ἐντολὰς Του, ὑβρίζετε καὶ βλασφημεῖτε τὸ ὄνομά Του καὶ τὸν Σταυρὸν Του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας σας. Ὅθεν δὲν εἶσθε φυτεῖα τοῦ Υἱοῦ Μου, καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἐκριζωθῇτε καὶ θὰ ριφθῇτε εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως, ἱεσίας καὶ παρακλήσεις ἐκ τοιούτων στομάτων βλασφημῶν καὶ παρανόμων δὲν δέχομαι, μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ οἱ σταυρωταὶ τοῦ Υἱοῦ Μου. Ἰδοὺ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐπικαλούμεθα τὴν Θεοτόκον καὶ δὲν εἰσακουόμεθα. «Αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε διότι κακῶς ἰτεῖσθε» λέγει ὁ θεῖος Ἰάκωβος ὁ Ἀπόστολος τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἃς εἰκονίσωμεν καὶ δι' ἐνὸς παραδείγματος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἰστορεῖ αὕτη ἡ Ἁγία Γραφή, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι πολεμοῦντες τοὺς Ἰσραηλίτας ἐνίκησαν αὐτοὺς κατὰ κράτος, συνέλαβον πολλοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἔλαβον καὶ ὡς λάφυρον τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, τὴν ὁποῖαν πάντοτε οἱ Ἰσραηλίται ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν εἰς τοὺς πολέμους οἱ Φιλισταῖοι ἐτίμησαν τὴν ἱερὰν κιβωτὸν τοποθετήσαντες αὐτὴν εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ καθαρώτερον μέρος τῆς πόλεως. Καὶ ὅμως ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν πόλιν των, θάνατοι αἰφνίδιοι, ἀσθένειαι πρωτοφανεῖς, δυστυχία καὶ πλείστα κακὰ κατεμάστιζον αὐτοὺς. Διὰ τὴν ἀραγε ἡ θεία δίκη ἐτιμῶρει τόσοι σκληροὶ τοὺς Φιλισταῖους, οἵτινες τόσοι ἐτίμησαν τὴν Ἁγίαν Κιβωτὸν ; Διότι ἐτίμων μὲν κατ' ἐπιφάνειαν τὴν Κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπροσκύνουν καὶ ὡς Θεὸν τὸ εἶδωλον τοῦ ψευδοθεοῦ Δαγῶν, τὸ ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν πόλιν των ἔδειξαν, ὅτι σέβοντα τὴν Κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πράγματι καὶ ἀληθεῖα ἐσέβοντο καὶ ἐλάτρευον τὸν Διάβολον ὑπὸ τὸ εἶδωλον ἐκεῖνο.

Ἀλλὰ καὶ οἱ πλείστοι τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν δὲν σεβόμεθα καὶ δὲν τιμῶμεν τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν ἀληθῆ τοῦ Θεοῦ Κιβωτὸν καθ' ὁμοίωσιν τῶν Φιλισταίων ; Ναί, διότι κερμῶμεν τὴν Ἁγίαν Αὐτῆς Εἰκόνα ὑψηλὰ, εὐλαβοῦμεθα καὶ προσκυνοῦμεν καὶ ἱκετεύομεν τὴν Θεοτόκον διὰ παρακλήσεων καὶ νηστειῶν καὶ γονυκλισιῶν, ἀλλὰ συνάμα πράττομεν καὶ τὴν ἁμαρτίαν. λατρεύομεν τὰ εἶδωλα τῶν ἐπιθυμιῶν μας καὶ τὰ πάθη μας ἀπὸ ἐν ἢ ἀπὸ πολλὰ ἐξ ὧν ἔτυχεν ἕκαστος νὰ κυριευθῇ, διότι ἐσυνήθισε εἰς αὐτά, δηλαδὴ ἄλλος ἔχει κυριευθῇ ἀπὸ τὴν μέθην καὶ λαίμαργίαν καὶ ἀσωτίαν καὶ σπατάλην, ἄλλος ἀπὸ τὴν βλασφημίαν τῶν θείων καὶ τὴν ψευδορκίαν, ἄλλος ἀπὸ τὸν φθόνον, τὴν κατὰ κρισιν τὴν κακολογίαν καὶ καταλαλίαν, τὴν ραδιουργίαν καὶ συγκοφαντίαν, ἄλλος ἀπὸ τὴν κλοπὴν, τὴν ἀδικίαν, τὴν αἰσχροκέρδειαν, τὴν πλεονεξίαν, τὴν φιλαργυρίαν καὶ ἀρπαγὴν, ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀκολασίαν καὶ τὰς αἰσχροουργίας καὶ τὰς ὑβρεῖς, ἄλλος ἀπὸ μῆσος, τὴν ἐχθραν καὶ τὰ πάθη, ἄλλος ἀπὸ τὴν σκληροκαρδίαν, ἀσυμπάθειαν καὶ ἀπανθρωπίαν καὶ τὰ ὅμοια τούτοις.

Διὰ τοῦτο αἱ μάλιστα τῆς θείας δικαιοσύνης αὐξάνουσιν ἐναντίον μας, αἱ δὲ προσευχαί μας καὶ αἱ παρακλήσεις μας μένουσιν ἀκαρποὶ, ἐνῶς δὲν ἐ-

πιστρέφωμεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ μετανοίας εἰλικρινούς καὶ καθαρᾶς ἐξομολογήσεως. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικαλούμεθα τὴν Μητέρα τῆς αὐτοαγάπης καὶ τῆς αὐτοαγαθότητος, ἐνὸς ἡμεῖς ἀγάπην καὶ εὐσπλαχνίαν δὲν ἔχομεν πρὸς τὸν πλησίον μας ;

Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐνῶ προσκυνούμεν τὸ εἶδωλον τῆς ἀδικίας, φιλαργυρίας, αἰσχροκερδίας, πλεονεξίας, μέθης, τῆς ἀσωτίας, τῆς φρικτῆς βλασφημίας τῶν θείων, κατηραμένης μόδας τοῦ Σατανᾶ ἣτις ἐξητεύλισε τὴν ἀγνότητα τῶν ἡθῶν τῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν, νὰ ἡμεθα συγχρόνως καὶ προσκυνηταὶ τῆς Θεοτόκου, ἣτις ἔτεκε τὸν ἐξολοθρευτὴν τῶν εἰδώλων καὶ πάσης ἁμαρτίας : Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούῃ καὶ ἐκτελῇ τὰς παρακλήσεις καὶ τὰς προσευχὰς μας ἡ Θεοτόκος ἡ συντρίψασα τὴν κεφαλὴν τοῦ νοητοῦ ὄφεως διὰ τοῦ ἔξ Αὐτῆς σαρκωθέντος Θεοῦ, ἐνὸς ἡμεῖς ἐπιμένοντες πράττοντες τὰ πονηρὰ ἔργα τοῦ Διαβόλου ; Καὶ βλέπομεν ἄλλους μὲν ἄνδρας καὶ γυναῖκας προκειμένους περὶ θεραπείας συγγενεῶν αὐτῶν ἀρρώστον νὰ καταφεύγουν οὐχὶ εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῶν ἱερέων Αὐτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νενομισμένων ἱεροπραξιῶν ὡς καὶ εἰς ἐπιστήμονας ἰατροὺς ἀνεγνωρισμένης εὐσεβείας καὶ ἱκανότητος, ἀλλὰ καταφεύγουν εἰς μαγικά καὶ ἀγυρτικά μέσα τοῦ Σατανᾶ δι' ἀνθρώπων ἀσεβῶν καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἄλλους δὲ συνεννοούμενους καὶ ἐπικοινωνοῦντας μὲ τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα διὰ τῆς πλάνης τοῦ σατανικοῦ πνευματισμοῦ, ἣτις εἶναι καθαρὰ διδασκαλία τῶν δαιμονίων, ὡς περὶ τούτου προφητικῶς ἀποφαίνεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρώτην πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν του λέγων, ὅτι ἐν ὑστέροις χρόνοις θὰ ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης καὶ εἰς διδασκαλίαν δαιμονίων πλανῶντες καὶ πλανώμενοι καὶ εἰς ἀπώλειαν πορευόμενοι, ἄλλους δὲ βλέπομεν νὰ εἶναι ὁπαδοὶ τῆς ἀντιχρίστου μασονίας καὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι κακῶς φρονούντες νομίζουν, ὅτι ὄντες μασόνοι ἤτοι ἀρνηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ μὴ μετανοοῦντες ἀλλ' ἐπιμένοντες εἰς τὴν πλάνην ταύτην τοῦ Διαβόλου, ὅτι δύνανται νὰ εἶναι καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐνῶ τοῦτο εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον, διότι λέγει ρητῶς ὁ

Ἀπόστολος Παῦλος· «τὶς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος ; τίς συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου ;» εἶναι δὲ οὗτοι πράγματι ὑποκριταὶ τοῦ χειρίστου εἶδους καὶ οὐχὶ χριστιανοὶ λέγει δὲ αὐθις ὁ θεῖος Παῦλος «καὶ ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ ἐὰν σᾶς εἴπῃ ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὅποιον παρελάβετε ἀνάθεμα ἔστω». Ἡμεῖς δὲ οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ παρελάβομεν τὴν ἀλήθειαν ἀκεραίαν καὶ ἀνόθευτον ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν τῷ Ἀγίῳ Αὐτοῦ Ἐδαγγελίῳ καθὼς ἡρμήνευσαν καὶ διεσάφησαν καὶ εἰς δόγματα διευτύπωσαν οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι, αἱ ἅγαι ἐπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ οἱ Ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως ὀφείλομεν ἡμεῖς νωμεν στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὰ ἱερὰ δόγματα αὐτῆς τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως εἰς τὰ θεῖα αὐτῆς Μυστήρια καὶ εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἃς ὀφείλομεν νὰ ἐκτελῶμεν, διότι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ αἱ ἐντολαὶ Αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ ἡμῶν ὡς λέγει ὁ Προφητὰνὰς Δαβὶδ «Ζωὴ ἐν τῷ θελήματι Αὐτοῦ».

Ἄς φοιτῶμεν τακτικῶς εἰς τοὺς ἱερούς ναοὺς πρὸς δοξολογίαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἃς μελετῶμεν καὶ ἃς ἀκούομεν εὐλαβῶς τὸν κηρυττόμενον θεῖον λόγον, ἃς προσερχώμεθα συνεχῶς εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης, ὅπως ἁγιαζώμεθα δι' αὐτῶν καὶ ἐνισχυώμεθα εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ὅπερ εἶναι καὶ ὁ μεγαλοπρεπέστερος πανηγυρισμὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μεταστάσης ἥδη πρὸς τὸν Υἱὸν Αὐτῆς καὶ Θεὸν καὶ εὐλογούσης ἀνωθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξους χριστιανούς, τοὺς τιμῶντας καὶ δοξάζοντας τὸ Ἅγιον Αὐτῆς ὄνομα, καὶ ἐσαι πρεσβευούσης ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν πρὸς τὸν Γλυκύτατον καὶ προσκυνητὸν Αὐτῆς Υἱὸν τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς Ὅν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, ἡ τιμὴ, ἡ προσκύνησις καὶ ἡ λατρεία σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων ἐνδόξων πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Κοκκινιάς λειτουργοῦντος τοῦ σεβασμιωτάτου Ἀγίου Διαυλείας κ.κ. Ἀκακίου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης ὁ Ὁμάρ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως οἱ χριστιανοὶ οὐδόλως παρενοχλοῦνται, ἀλλὰ νὰ τελώσιν ἐλευθέρως τὰ τῆς θρησκείας τῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Πατριάρχου, τὸν ὁποῖον ἐπισήμως ἀνεγνώρισεν Ἀρχηγὸν αὐτῆς, δώσας εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, νὰ ρυθμίζῃ, καὶ τὰς μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ἀναφυομένας διαφωνίας, ἀρκεσθεὶς οὗτος εἰς τὸ νὰ εἰσπράττῃ παρὰ τῶν Χριστιανῶν τὸν κεφαλικὸν τῆς δουλείας φόρον, τὸν λεγόμενον τουρκιστὶ «χαράτι». Καὶ τὴν συνθήκην ταύτην, ἐσφράγισεν ὁ Ὁμάρ διὰ τῆς παλάμης του, ἣν ἔβαψεν ἐπὶ μελάνης, διότι ἦτο τελείως ἀγραμμάτος. Ἐπὶ τῆς συνθήκης δὲ ταύτης στηρίζονται, τὰ προνόμια τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Μωάμεθ ἅμα εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ (συνεχίζων τὸ ἔργον τοῦ χαλίφου Ὁμάρ) πρώτιστα πάντων, ἐφρόντισε, Πατριάρχον μὴ ὑπάρχοντος, νὰ ἀνακηρύξῃ τοιοῦτον, καὶ ἀνεκήρυξε τὸν Γεώργιον Σχολάριον, μετονομασθέντα Γεννάδιον.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ συμβᾶν τοῦτο εἶναι ὑψίστης σημασίας ἀπὸ πορειᾶς χριστιανικῆς ἀπόψεως, μαρτυροῦν τὴν μυστηριώδη ἐπέμβασιν τῆς θείας προνοίας, θὰ ἀφήσωμεν νὰ διηγηθῇ αὐτὸ ὁ Παπαρρηγόπουλος. Ἀκούσατε.

«Τότε—ὁ Μωάμεθ—καλέσας παρ' ἑαυτοῦ τὸν Γ. Σχολάριον καὶ διὰ ποικίλων συνδιαλέξεων πεισθεὶς περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ, διέταξε νὰ προχειρισθῇ κατὰ τὰ νενομισμένα Πατριάρχης τῶν Χριστιανῶν ἡ μᾶλλον τῶν Ρωμαίων, καθὼς ἔλεγεν ἡ Ὁσμανικὴ κυβέρνησις, μιμουμένη κατὰ τοῦτο ὡς ἐν πολλοῖς τὴν Βυζαντινὴν. Ἡ δὲ διαταγὴ αὐτοῦ αὕτη ἐξετελέσθη περὶ τὰ τέλη τοῦ 1453 ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1454. Ἡ ἐκλογή καὶ ἡ κύρωσις διεξήχθη ὅσον ἔνεστι κατὰ τὰ ἀνέκδοτα ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν βασιλέων κεκανονισμένα, παρεκτός ὅτι ἐτελέσθη οὐχὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ὅστις εἶχεν ἤδη καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ μωαμεθανικοῦ θρησκευματος, ἀλλὰ ἐν τῷ οὐδὲν ἦττον μεγαλοπρεπεῖ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἐκεῖ συνελθόντες ὀλίγοι τινὲς ἐκ τῶν πλησιέστερον εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἐδρευόντων ἀρχιερέων, καὶ οἱ περιλιπόμενοι κληρικοὶ ἦτοι ἀξιωματικοὶ τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς, καὶ ὁ λαός, χειροτόνησαν ὁ πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀρχοντα τὸν Γεώργιον Σχολάριον, μετονομασθέντα Γεννάδιον Β'. Μεθ' οὗ προσεκάλεσεν ὁ Σουλτάνος τὸν νέον Πατριάρχην, ἵνα συγγενεματίσῃ καὶ συνομιλήσῃ, καὶ προσελθόντα ὑπεδέξατο μετὰ τιμῆς μεγάλης, πολλὰς ἐπαγγελίας λαμβάνων προνομίας. Ὅτε δὲ ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῶν βασιλείων ὁ Πατριάρχης, ὁ Σουλτάνος προσέφερεν αὐτῷ ἰδίᾳ χειρὶ καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ δεχθῇ δεκανίκιον χρυσοῦν διὰ λίθων πολυτίμων καὶ μαργάρων ἐγκεκοσμημένον, ἀπαράλαττως ὅπως ἐπραττοῦν πρότερον οἱ βασιλεῖς, ὡς σύμβολον τῆς ἐξουσίας, ἣν ἐλάμβανεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως. Ἐπειτα κατέβη μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς αὐ-

λῆς τῶν ἀνακτόρων, καίτοι ὁ Γεννάδιος προσεπάθη, ὥστε νὰ ἀποφύγῃ τὸ ὅλως ἔκτακτον τοῦτο τῆς τιμῆς δεῖγμα. Ἐν τῇ αὐλῇ ἦτο ἑτοιμος ἵππος ἐκλεκτὸς μετὰ ἐφιππίου καὶ ἐφεστρίδος βασιλικῆς ἐγκεκοσμημένος πολυτελῶς, ὡσαύτως ὅπως ἐγίνετο ἐπὶ τῶν βασιλέων.

Ὁ σουλτάνος ἐβοήθησε τὸν Γεννάδιον νὰ ἀναβῇ καὶ διέταξε πάντας τοὺς ἀρχοντας τῆς αὐλῆς νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὸν ἐν παρατάξει, ἄλλοι προπορευόμενοι καὶ ἄλλοι ἐπόμενοι μέχρι τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπως ἄλλοτε ἐπραττεν ἡ σύγκλητος πᾶσα περιστοιχίζουσα καὶ εὐφημοῦσα τὸν Πατριάρχην ἀπερχόμενον τῶν βασιλείων. Οὐδὲ ἐβράδυνε ὁ Μεχμέτ Β' νὰ περιβάλλῃ διὰ κύρους ἐπισήμου τὰς προφορικὰς πρὸς τὸν Πατριάρχην Γεννάδιον ἐπαγγελίας. Ὅθεν δι' αὐτοκρατορικοῦ Χρυσοβούλου, ὡς ἤθελον εἶπει οἱ Βυζαντινοί, βερατίου δὲ ὡς ἔλεγον οἱ Ὁσμανίδαι, ἐκανονίσθησαν τὰ δίκαια καὶ προνόμια τοῦ Πατριάρχου (Τόμος στ'. σελ. 507).

Τὴν πανθομνὴ καὶ ἀκαταμάχτην δύναμιν τοῦ χριστιανισμοῦ κατανοήσαντες οἱ γίγαντες τῆς Ὁρθοδοξίας ἀντιτάχθησαν κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ καθήρεσαν τὰς ἐπηρεμένας αὐτῶν ὁφρὺς. Ἐκ δὲ τούτου προέκυψεν ἡ σωτηρία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, θὰ ἐπακολουθήσῃ δ' ἀσφαλῶς καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος, ἐν ᾗ ἂν τουναντίον συνέβαινεν, ὁποῖον σκότος θὰ ἐκάλυπτε τὴν Γῆν! διότι ὁ στέφανος τῆς νίκης εἰς τὴν ἀληθῆ ἰδεολογίαν ἦν ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμὸς πλήρῃ καὶ τελείαν κατέχει ἀνήκει καὶ θὰ δοθῇ. Καὶ πρὸς πίστωσιν ὅτι ὁ Πάπας ἠθέλει νὰ μᾶς ἐκλατίνισῃ καὶ σὺν τῇ θρησκείᾳ θ' ἀπεβάλωμεν καὶ τὸν ἐθνισμόν μας, παραθέτομεν περικοπὴν ἐπιστολῆς τοῦ εἰς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν ὑποταχθέντος, ἀρνησιθρήσκου καὶ ἀρνησιπάτριδος Βησσαρίωνος πρὸς τὸν παιδαγωγὸν τῶν παίδων τοῦ Θωμᾶ Παλαιολόγου τοῦ εἰς Ἀγκῶνα καταφυγόντος, ἐν ᾗ ὁ κατ'ἐπιστολὴν οὗτος Ἑλληὴν ἔγραφε «Εἶναι γὰρ χρεῖα, λέγει, νὰ ζῶσι τὰ παιδιὰ λατινικῶς, μὲ τὸν μακαρίτην τὸν αὐθέντην τὸν πατέρα τους ἐσυντύχαμεν περὶ τούτου καὶ ἐκεῖνος ἐβούλετο νὰ τὰ ἐνδύσῃ καὶ νὰ ποιήσῃ νὰ ζοῦν Φράγκικα παντελῶς, ἥγουν νὰ ἀκολουθῶσι τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ πάντα ὡσὰν λατῖνοι καὶ οὐχὶ ἄλλως, νὰ ἐνδύωνται λατινικῶς, νὰ μάθουν νὰ γονατίζουν τοὺς ὑπερέχοντας, καὶ Πάπαν καὶ καρδινάλιους καὶ τοὺς ἄλλους αὐθέντας... ὅταν ἐμβαίνουν εἰς Ἐκκλησίαν λατινικὴν, ἃς γονατίζουν καὶ ἃς εὐχωνται ὡσπερ Λατῖνοι...»

Αὕτη κύριος θὰ ἦτο καὶ ἡμῶν ἡ θέσις, ἐὰν ὑποτασσώμεθα εἰς τὸν Πάπαν καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ τοῦτο κάλλιστα κατανοήσας ὁ μέγας δοῦξ Λουκάς Νοταρᾶς, «ὅταν μετὰ τινὰς μῆνας ἀπὸ τῆς ψευδενώσεως, ἣν ὁ αὐτοκράτωρ Α' Παλαιολόγος ἐδέχθη» περιεκυκλώθη ἡ πόλις ὑπὸ τοῦ ὀσμανικοῦ στρατοῦ, οἱ δὲ κάτοικοι φοβηθέντες μετενόησαν λέγοντες, «εἴθε παρεδίδομεν τὴν πόλιν εἰς τοὺς Λατίνους τοὺς πιστεύοντας τουλάχιστον εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Θεοτόκον» ἀνέκραξε «κρείττοτερόν ἐστι εἰδέναι ἐν

μέση τῇ πόλει φακιόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτραν Λατινικήν» ὅπερ μεθερμηνευόμενον λέγεται «κάλλιον δουλεία τοῦ σώματος παρὰ δουλεία καὶ στρέβλωσις τοῦ πνεύματος».

Καὶ ἡ κατάστασις εἰς ἣν περιήγαγε καὶ κατήντησε τὴν Εὐρώπην ὁ Παπισμός, μαρτυρεῖ ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀντιπαθόντες κατὰ τῶν αἰρέσεων, καὶ διὴ ὁ μέγας Φώτιος εἶχον ἀπείρως δίκαιον καὶ ἡμεῖς σήμερον τὴν θέσιν ταύτην ὑποστηρίζοντες ἀποδεικνύομεν ἀληθεστάτην διὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν. Καὶ ἰδοὺ εἰς ἀπλούστατος συλλογισμός! Ἐὰν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δι' οὗ γεννᾶται ὁ Υἱὸς ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τότε εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ δεχθῶμεν ὅτι καὶ τὸ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορευόμενον Πνεῦμα, γεννᾷ ἕτερον Υἱόν, καὶ ὁ ἄλλος Υἱὸς ἐκπορεύων πνεῦμα, γεννᾷ ἄλλον, καὶ οὕτω ἐπαναρχόμεθα εἰς τὴν πολυθειάν, ὥς πολὺ ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ μέγας Φώτιος. Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι μία δύναμις ἐνιαία, συνειδητικὴ ἐκπορεύεται ἀπὸ δύο διαφόρους συνειδήσεις τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ; Εἶναι δυνατόν αἱ αὗται ἀκτῖνες αἱ ἐκ τοῦ Ἡλίου ἐκπορεύονται νὰ ἐκπορεύωνται καὶ ἐξ ἄλλου Ἡλίου αἱ ἴδιαι; Εἶναι δυνατόν τὸ αὐτὸ ὅ-δωρ τὸ ἐκπηγάζον ἀπὸ μίαν πηγὴν, τὸ αὐτὸ συγχρό-νως νὰ ἐκπηγάζῃ καὶ ἀπὸ ἑτέραν;

Τοῦτο λεγόμενον καὶ πιστευόμενον εἶναι ἄνω τῆς παραφροσύνης. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα καὶ σήμερον ἀκόμη ὑποστηρίζουσι τὴν παραφροσύνην ταύτην ὡς ἀλήθειαν, καὶ οἱ Παπισταὶ καὶ ὅλοι τῶν Διαμαρτυρομένων αἱ ἀποχρώσεις. Ὁ Μέγας λοιπὸν Φώτιος καὶ διάδοχός του Σέργιος καὶ Μιχαὴλ Κηρουάριος, ἀφορίσαντες τὸν Πάπαν εἶχον ἀπόλυτον δίκαιον, ἡμεῖς δὲ οἱ ἐπιγενόμενοι ὀφείλομεν ἑσσεῖ νὰ εὐγνώμονῶμεν τοὺς γιγαντομάχους πνευματικούς ἐκείνους ἥρωας, διότι ὡς τὰ πράγματα σήμερον βροντοφωνοῦσιν, εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐκείνων ὀφείλομεν καὶ τὴν πίστιν μας καὶ τὸν ἐθνισμόν μας. Ὁ δὲ Πάπας ἀφορισθεὶς, καὶ χωρισθεὶς τελείως πλέον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔστησε τὸν θρόνον εἰς τὴν Ρώμην, ἀναστήσας τὸ κράτος τῶν Καισάρων, ὧν τὰ ἔργα κατὰ πάντα ἐμιμήθη καὶ ὑπερέβαλεν ἐν πολλοῖς.

Ποῖν δὲ ἀφορισθῇ παρὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας κατὰ τὸ 800 μ.Χ. κατέφερε καίριον κατὰ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας πλῆγμα, στέφας ὡς αὐτοκράτορα τῆς Ἁγίας—ὡς τὴν ὠνόμασε—Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας—Καρολονομάγνον. Οὕτω δὲ διήρκεσε πλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ Κράτος εἰς δύο αὐτοκρατορίας. Ἐχρισε δὲ τὸν Καρολονομάγνον «ἐλέφ Θεοῦ αὐτοκράτορα». Τὸ «ἐλέφ Θεοῦ» τοῦτο χρίσμα ἐνεῖχει τὴν ἐξῆς ἐννοίαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς οὐδένα ἄλλον ὀφείλει λόγον τῶν πράξεών του εἰνὴ εἰς τὸν Θεόν. Ἐπειδὴ δὲ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ καθ' ὅλα ὁμοίος αὐτῷ ἦτο ὁ Πάπας—ὡς διεκήρυνε μόνος του ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅφειλε νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών του εἰς τὸν Πάπαν. Τῷ «ἐλέφ Θεοῦ» δὲ τοῦτο χρίσμα ἐδέχθησαν κατόπιν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς Δύσεως, οἵτινες ἀνεγνώρισαν τὴν ἐπ' αὐτῶν καὶ τῶν ὑπάρχοντων ἀπόλυτον τοῦ Πάπα ἐξουσίαν, ὅστις ἐτρομοκράτει τούτους διὰ τοῦ τρομεροῦ ὅπλου τοῦ ἀφορισμοῦ, ὃν ἐξετόξευε κατ' αὐτῶν, ὅσάκις οὗ-

τοι προσέκρουον εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του. Μετεχειρί-ζετο δὲ τὸν ἀφορισμὸν ὡς ἐξῆς. Ἔλκε τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν βασιλέων ἐξηρημένους κόμης, βαρώνους, ἱππότητας καὶ ἐν γένει τοὺς εὐγενεῖς ἐκ τοῦ ὅρκου πίστεως καὶ ὑπακοῆς, ὃν οὗτοι εἶχον ὁμόσει πρὸς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς βασι-λεῖς· οὗτοι δὲ ἔχοντες τὸν λαὸν ὑποχείριον, ὅστις ἦτο καὶ οὗτος τελείως ὑποταταγμένος εἰς τὸν Πά-παν καὶ τοὺς καρδινάλιους, οἵτινες κατώρθουν καὶ ὑπνώτιζον αὐτὸν νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὅσα δῆποτε καὶ ἂν ὑποφέρῃ ἐνταῦθα οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουσι, πρὸς τὰ μέλλοντα νὰ ἀπολαύσῃ ἐν οὐρανοῖς ἀγαθὰ, ἔχοντες λέγω τὸν λαὸν ὑποχείριον ἐγκατέλειπον καὶ καθή-ρουν τοὺς ὑπὸ τοῦ Πάπα ἀφοριζομένους, πρὸς οὓς οὐδόλως ἐπεκοινῶνουν, διότι καὶ κατὰ τούτων ἴσχυε ὁ ἀφορισμὸς ἂν παρήκουν καὶ ἐπεκοινῶνουν πρὸς τοὺς ἀφοριζομένους. Καὶ διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι ἐκ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ λαλοῦμεν κατὰ τοῦ Πά-πα, θὰ ἀφήσωμεν νὰ λαλήσωσιν αὐτοὶ τῆς Δύσεως οἱ ἱστορικοί. Οὕτω εἰς τὸ λεξικὸν Faggaris, ὅπερ εἶναι ἔργον κύρους ἀθηνεϊκοῦ παρὰ τοῖς Ρωμαιο-καθολικοῖς, ἰδοὺ πῶς διατυποῦται περιληπτικῶς ἡ Παπικὴ ἔξουσία.

«Ὁ Πάπας εἶναι κύριος τοιοῦτου ἀξιώματος καὶ μεγαλείου, ὥστε δὲν εἶναι ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ, οἶονε, Θεός, καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ... Τούτου ἕνεκα ὁ πάπας στέφεται διὰ τριπλοῦ διαδήματος ὡς βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς καὶ τοῦ ἁδου. Οὐχί, ἡ δύναμις καὶ λαμπρότης τοῦ Πάπα δὲν ἐπεκτείνε-ται μόνον ἐπὶ οὐρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων πραγμάτων, ἀλλ' ὑπερέχει ἐπίσης τῶν ἀγγέλων, καὶ εἶναι ὑπέρτερος αὐτῶν, οὕτως ὥστε ἂν ποτε ἦτο δυνατόν νὰ ἀποπλανηθῶσιν οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τῆς πί-στεως, καὶ ἐμφορηθῶσιν ὑπὸ ἀντιθέτων πρὸς τὴν πίστιν αἰσθημάτων, θὰ ἡδύναντο νὰ δικασθῶσι καὶ νὰ ἀφορισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πάπα... Τοιοῦτου μεγα-λείου καὶ δυνάμεως εἶναι κάτοχος, ὥστε ἐδρεύει ἐπὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὥστε πᾶν ὁ,τιδήποτε πράττει ὁ Πάπας φαίνεται προερχόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πάπας εἶναι, οἶονε, Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ μόνος ἡγεμὼν τοῦ Χριστοῦ, ὁ μέγιστος βασιλεὺς πάντων τῶν βασι-λέων, κύριος ἀπεριορίστου ἐξουσίας, εἰς τὸν ὅποιον ἐνεπιστεύθη ἡ διακυβέρνησις τῆς οὐρανίου καὶ ἐπι-γείου βασιλείας. Καὶ ἐπάγει παρακατιῶν.

Ὁ πάπας κέκτηται τοιαύτην ἐξουσίαν καὶ δύνα-μιν ὥστε δύναται νὰ τροποποιήσῃ διακηρύξῃ ἢ ἐρ-μηνεύσῃ τὸν θεῖον νόμον. Ὁ Πάπας δύναται νὰ παραλύῃ ἐνίοτε τὸν θεῖον νόμον περιορίζων, ἐξη-γῶν κλπ.» Εἷς τι διάταγμα Σίξτος ὁ Ε' λέγει τὰ ἐξῆς:

(Ἀκολουθεῖ)

Τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1964 (Π.Η), ἑορτὴν τῶν Ἀγίων 12 Ἀποστόλων ὑπὸ τῶν Αἰδεσιμωτάτων Ἱερέων Γεωργίου Μαρμαρίδη καὶ Νικολάου Παπαδοπούλου ἐτελέσθη ἐν Μεσημερίῳ Θεσσαλονίκης 40)θήμερον Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν φονευθέντων, καέντων, σφαγέντων καὶ πνιγέντων ὑπὸ τῶν τούρκων τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1920.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὄνομάτων φονευθέντων καέντων καὶ πνιγέντων κατὰ τὴν ἐξόντωσίν μας ἐκ Τουρκίας εἰς (Γότο-Ἀλῆ) τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1920 κατοίκων Κεσενέ-Μπουνάρ καὶ Περιχώρων.

1) Ἐκ Κεσενέ-Μπουνάρ Εὐσταθίου προσκυνητοῦ Δημητρίου προσκυνητοῦ, Παύλου, Γεωργίου, Κυριάκου, Χαραλάμπους, Ἀνδρέου, Κωνσταντίνου, Γεωργίου, Σταύρου, Γεωργίου, Κωνσταντίνου, Μιλτιάδου προσκυνητοῦ, Παναγιώτου, Σάββα, Θεοδώρου προσκυνητοῦ, Θωμᾶ, Κωνσταντίνου, Ἰωάννου, Σπυρίδωνος, Παύλου, Γεωργίου ἢ Θωμᾶ, Ἰωάννου, Κωνσταντίνου, Παναγιώτου, Παντελῆ, Κωνσταντίνου, Χαραλάμπους, Ἀλεξάνδρου, Λαυρεντίου, Ἀθανασίου, Ἡλιοῦ, Κωνσταντίνου Ἱερέως Ἐλισάβετ, Δεσποίνης, Ἡλιοῦ, Σοφίας μετὰ δύο τέκνων, Σοφίας, Νικολάου, Ἡλιοῦ προσκυνητοῦ, Πέτρου (οἱ δύο τελευταῖοι εἶναι καέντες), Παύλου, Ἀριστείδου Γεωργίου.

2) Ἐκ Χωρίων Κυρασλῆ-Γάσπαρη, Λεοντίου προσκυνητοῦ, Χρίστου, Χαραλάμπους, Χρίστου, Ἐλευθερίου, Χαρίτωνος, Ἰωάννου, Γεωργίου, Κωνσταντίνου, Σεραφεῖμ, Μιχαήλ, Χαραλάμπους Χρίστου Χαραλάμπους, Κωνσταντίνου, Χαραλάμπους, Κωνσταντίνου, Γεωργίου, Ἀποστόλου, Λαζάρου, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Μιλτιάδου, Γεωργίου, Ἡλιοῦ, Γεωργίου, Λαζάρου, Μιλτιάδου Εὐσταθίου, Νικολάου, Ἰωάννου, Κωνσταντίνου, Μιχαήλ, Ἰωάννου, Ἡλιοῦ, Ἰωάννου, Μιχαήλ προσκυνητοῦ, Γεωργίου, Ἰωάννου, Ἡλιοῦ, Δημητρίου, Σάββα, Γεωργίου, Κυριάκου, Χαραλάμπους, Σάββα, Ἡλιοῦ.

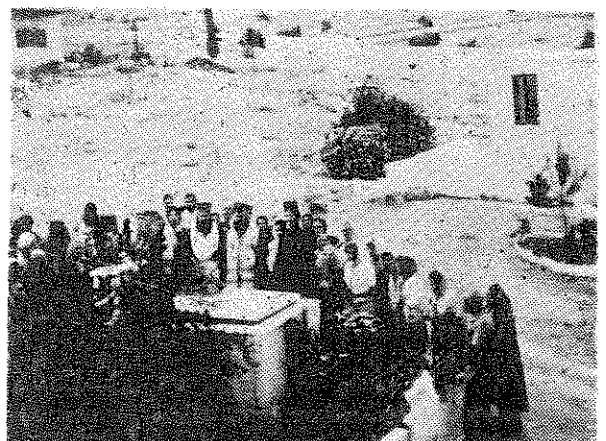
3) Ἐκ Καράπελη, Κυριάκου.

4) Σφαγέντα παιδιά, Σταύρου, Ἰωάννου.

5) Πνιγντα εἰς ποταμόν, Εὐθυμianoῦ, Παντελῆ, Εὐμορφίας, Καλλιόπης.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ ΕΚ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Δύο πούλμαν με ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀρχιμ. Ἰάκωβον Παπαδέλην καὶ τὸν Π. Εὐθύμιον μετέβησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς προσκύνῃσιν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσου καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν μας καταθέσαντες στέφανον ἐκ δάφνης εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀειμνήστων Ἀρχιερέων μας Ἀρχ)που Ἀκακίου καὶ Σεβ)τάτου Παρθενίου, ἐνθα ἐψάλη καὶ τρισάγιον, ἐπιτελέσαντες Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Σεβ. Γεροντίου καὶ λειτουργήσαντες εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, Λυκοβρύσης Ἀττικής.

Ἀδελφοὶ Θεσσαλονικεῖς εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου ψάλλουν Τρισάγιον καταθέσαντες καὶ στέφανον.

Από την χειροτονίαν εἰς Πρεσβύτερον τοῦ Διακόνου Ἰωάννου Χατζῆ Διάκου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΙΕΡΕΩΣ ΕΙΣ ΔΡΑΜΑΝ

(Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας ἐκ Δράμας
Εὐθυμίου Κορδέλη)

ΔΡΑΜΑ (Ἰούλιος 1964). — Εἰς τὰς 15 Ἰουλίου προσερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν ἦλθεν εἰς τὴν ἀκριτικὴν καὶ μαρτυρικὴν πόλιν μας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου Ἱεροδιακόνου Παΐσιου, γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν Πρεσβυτέρου διὰ τὰ παραρτήματα Γ.Ο.Χ. Κυργίων καὶ Ἀγίου Ἀθανασίου Ν. Δράμας. Τὴν ἐπομένην 16ην Ἰουλίου κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Δημοκλήτου Ἰωάννου Χατζῆ Διάκου εἰς Διάκονον, ἀφ’ οὗ προηγήθη ἡ ἀνάδειξίν του εἰς Ἀναγνώστην καὶ Ὑποδιάκονον. Τὸ ἅπλογενμα ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως Γ.Ο.Χ. Ν. Δράμας Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλου καὶ τῶν Ἱεροδιακόνων Παΐσιου καὶ Ἰωάννου μετέβησαν εἰς προσκύνημα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου τῆς ὁμωνύμου Κοινότητος. Ἐπιστρεφάντων τούτων, ἐγένετο μέγας ἐσπερινὸς τῆς Ἀγίας Μαρίνης χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τὴν ἐπομένην ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Μαρίνης, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου κατανυκτικὴ ἁρχιερατικὴ Λειτουργία ἐν μέσῳ πλήθους πιστῶν συμπαραστατοῦμένων ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως πατρὸς Μιχαὴλ καὶ τῶν Ἱεροδιακόνων Παΐσιου καὶ Ἰωάννου. Διὰ τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς ὡμίληε δι’ ὀλίγων ὁ Μακαριώτατος διὰ τὴν θερμὴν πίστιν καὶ τὸν ζῆλον τῶν ἁγίων γυναικῶν. Μετὰ τὴν ἁγίαν Μεγάλην εἰσοδὸν ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ νεοχειροτονήτου

Διακόνου Ἰωάννου εἰς Πρεσβύτερον ἐν μέσῳ σιγῆς καὶ βαθείας ἐξάρσεως καὶ συγκινήσεως τῶν πιστῶν, θαυμαζόντων τὴν παράστασιν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσόντων τοῦ εὐλαβοῦς Ἱεροδιακόνου Παΐσιου. Διὰ συγκινητικαὶ ἦσαν αἱ ἱεραὶ στιγμαὶ, ὅπου τὸ Μακαριώτατος ἐδείκνυε εἰς τὸν Λαὸν τὰ ἐπὶ μέρους Ἱερατικά ἄμφια ἐρωτῶν ἄξιος τοῦ πιστοῦ Λαοῦ κραυγάζοντος ἄξιος, καὶ εἶτα τοῦ Ἱεροδιακόνου Παΐσιου ἐνδύοντος τὸν χειροτονοῦμενον Πρεσβύτερον. Εἰς τὸ τέλος τῆς σπανίας διὰ τὴν περιφέρειάν μας κατανυκτικῆς ταύτης Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας ὡμίλησαν ἐπ’ ὀλίγων ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς χειροτονίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Αἰδὸς Πρωθιερεὺς πατὴρ Μιχαὴλ, ὁ Ἱερολογιώτατος Ἱεροδιάκονος Παῖσιος καὶ ἠὲ χαρίστησε τοὺς πάντας ὁ νεοχειροτονηθεὶς Πρεσβύτερος πατὴρ Ἰωάννην, δεχθεὶς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια ὁλοκλήρου τοῦ Ἐκκλησιασματος. Κατόπιν ἔξω εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ προσεφέρθησαν κεράσματα ὑπὲρ τῆς κατὰ Θεὸν προόδου τοῦ νεοχειροτονήτου Πρεσβυτέρου.

Τὴν Μεσημβρίαν ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω Κληρικῶν του μετέβησαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Βαθυχωρίου Κυργίων, ὅπου ἀνεπέμφθησαν δεήσεις ὑπὲρ τῆς κατὰ πάντα προόδου τοῦ νεοχειροτονηθέντος Πρεσβυτέρου καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πρεσβυτέρου Ἰωάννου παρετέθη πλουσία Τράπεζα. Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος ἀναχωρῶν ἔδωκε δαψιλῶς εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Κληρικῶν του, μετέβη εἰς Ἱερὸν προσκύνημα εἰς τὴν νεοϊδρυθεῖσαν Ἐπισκοπικὴν Ἱερὰν Γυναικεῖαν Μονὴν τοῦ νομοῦ μας, τῆς Κοινότητος Ἀνω Πυξάρου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐνθα εἰς τὸν μαγευτικὸν αὐτὸν τόπον μᾶς ὑπεδέχθησαν αἱ ἀδελ-

Ἐποικοδομητικαὶ σκέψεις

ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Διὰ τῆς γλώσσης ἀποβαίνει ὁ ἄνθρωπος εὐεργετικός, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος πρὸς τὸν πλησίον του. Δι' αὐτῆς δύναται νὰ τὸν σώσῃ, νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ἐκ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν, νὰ τὸν ἡθικοποιήσῃ, νὰ «ἐξαγάγῃ ἄξιον ἐξ ἀναξίου».

Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς ὁμοίως δύναται νὰ τὸν βλάψῃ ἡθικῶς, νὰ τὸν καταποντίσῃ, νὰ τὸν οδηγήσῃ εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν διαφθοράν.

Αἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι διὰ τῆς γλώσσης ἐσαγήνευσαν τὰ ἔθνη εἰς τὸν Χριστόν, προσήγαγον μυριάδας σεσωσμένων εἰς Αὐτὸν καὶ ἐπέβαλον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Εἶναι λοιπὸν ὄργανον σωτηρίας καὶ ἐξαγιασμοῦ ἡ γλῶσσα, ὅταν λαλῇ λόγους ἀγαθοὺς καὶ οἰκοδομητικούς καὶ ὄργανον κολασμοῦ καὶ ἡθικῆς ζημίας, ὅταν ψθέγγεται ῥήματα ἀντιβαίνοντα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἡθικὴν, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀνωτερότητα.

Ἰδιαιτέρως ἡ γλῶσσα τοῦ χριστιανοῦ ὀφείλει νὰ προσφέρῃ λόγους διδακτικούς, ἐποικοδομητικούς, συμβουλευτικούς, προτρεπτικούς εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ δυναμένους νὰ ὠφελήσουν τοὺς ἀκούοντας.

Ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει ῥητῶς καὶ σαφῶς ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ: *«Ἐκ τῶν λόγων σου κριθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου δικαιώθήσῃ»*, ὁ δὲ Οὐρανοβάμων Παῦλος διακελεύεται: *«Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσιν»* (Ἐφεσ. Α', 29).

φαὶ καὶ προσκυνηταὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἀμέσως εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐγένετο δέησις καὶ ἀνεπεμώθησαν εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς ἐδραιώσεως τῆς νέας Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης.

Κατόπιν εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, καὶ ὁ Μακαριώτατος ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἱερὰς ἐπισκέψεις καὶ προσκυνήματα ἔμεινε ὑπερευχαριστημένος δηλώσας, ὅτι τὰ προσκυνήματα αὐτὰ εἶναι τὰ ἱερὰ φυλάκια τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ὁ Μακαριώτατος ἐκ Δράμας ἐπέστρεψεν εἰς Θεσ/κην μετὰ τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων περὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς θερμῆς πίστεως τῆς Γ.Ο.Χ. τῆς ἀκριτικῆς περιφερείας νομοῦ Δράμας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀλματώδους προσοδευτικῆς τάσεως τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ἐν τῷ νομῷ μας.

Κατὰ τὴν ἐν Δράμᾳ παρουσίαν τοῦ Μακαριωτάτου τὸν ἐπισκέφθησαν εἰς τὸν Ξενῶνα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἔνθα καὶ διέμεινε πλεῖστα ὅσα μέλη μας ἐκφράζοντες τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν τῶν καὶ διότι σὺν ταῖς εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις του μᾶς προσέθεσεν ἕνα ἐπὶ πλέον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου τὸν νεοχειροτονηθέντα Πρεσβύτερον Ἰωάννην Χατζη)Διδάκον.

Ἀφοῦ καὶ δι' ἕνα λόγον ἄργον εἵμεθα ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Σωτῆρος: *«πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ὃ ἐὰν λαλήσουσιν ἄνθρωποι, δώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως»*, πῶς μᾶλλον αὐστηρῶς θὰ κριθῶμεν καὶ ἀμετακλήτως θὰ καταδικασθῶμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως, ἐὰν λόγους πονηροὺς, αἰσχροὺς, ρυπαροὺς, σαπρὸς καὶ ἀνωφελεῖς καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωὴν ἡμῶν λέγωμεν; Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ὁ Ἱερὸς Ψαλμῶδὸς παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὸν προφυλάξῃ ἐκ τῶν ὀλισθημάτων καὶ ἁμαρτιῶν τῆς γλώσσης λέγων: *«Θεὸ, Κύριε, φυλάκην τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου»*.

Τὰς ἐκ τῆς γλώσσης ἁμαρτίας δύναται τις νὰ ἀποφεύγῃ παντελῶς, ἐὰν ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψει του, ὅτι ἡ σιγὴ εἶναι προτιμότερα καὶ ἀκινδυνότερα τῆς ὁμιλίας. Τὸ ὀλιγόλογον καὶ τὴν σιγὴν ἐπαινοῦν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἔθνηκοι συγγραφεῖς, ὥς ὁ Σοφοκλῆς, ὅστις διετύπωσε τὸ ἄξιον μνείας: *«βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόκειται σοφὰ»* καὶ ὁ Πυθαγόρας: *«Μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλά»*.

Ἄς ἀποφεύγωμεν, ὅθεν, τὴν πολυλογίαν, ἥτις εἶναι ἡ πηγὴ πολλῶν κακῶν καὶ ἁμαρτιῶν καὶ ἃς ἐγκλωπώμεν τὴν θεοφιλεῖ σιωπῇ, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ἀββᾶ Ἰσαὰκ εἶναι: *«ἀνωτέρα θεολογίας καὶ πάντων τῶν ἔργων τῆς μοναδικῆς πολιτείας»*.

Ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ἡμῶν ἃς λαλῶμεν τὰ πρὸς σωτηρίαν, τὰ πρὸς οἰκοδομήν, τὰ πρὸς διδασκίαν, ἵνα γινώμεθα πρόξενοι ὠφελείας καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν.

Ἄς ἐμποιοῦν πάντοτε φόβον καὶ προσοχὴν εἰς ἡμᾶς, μὴ τυχὸν ἁμαρτήσωμεν διὰ τῆς γλώσσης οἱ χαρακτηριστικοὶ καὶ ἐντυπωσιακοὶ λόγοι τοῦ Ἀδελφοῦ τοῦ Ἱακώβου: *«Οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέρος ἐστὶ καὶ μεγαλυνεῖ. Ἴδὸν ὀλίγον πῦρ ἤλκεν ὅλην ἀνάπτει! Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὃ κόσμος τῆς ἀδικίας. Οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γέννησης. Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἐρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται καὶ δεδάμασται ἐν φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ, τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι· ἀκατάσχετον κακόν, μεστὴ τοῦ θανατηφόρου»* (Ἰακ. κεφ. Γ' 5-9).

Π Ε Ν Θ Η

Τὴν 18ην Ἰουλίου ἐ.ε. ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ εὐλαβέστατος ἀδελφὸς Κλεομένης Πυριάλας, ὅστις ὑπῆρξεν ἀφανὴς ἐργάτης τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐκ τῶν πλέον εὐδοκίμως καὶ καρποφόρως κεκοπιηκότων ἐν τῷ μυστικῷ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνι.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ τῶν Ἁγίων, εἰς δὲ τὴν βαρυνενοῦσαν σύζυγόν του πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ παραμυθίαν καὶ ἐνίσχυσιν! Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

Περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος τῆς ἱερωσύνης πολλὰ ὑπὸ πολλῶν τῆς Ἐκκλησίας σοφω-
τάτων καὶ πνευματεφόρων Διδασκάλων ἐγράφησαν.

Ἐκ πάσης τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας τῆς ἀ-
ναφερομένης εἰς τὸ μέγα καὶ ἐπίμοχθον καὶ ὑπεύ-
θυνον ἔργον τοῦ ἱερέως ὡς Λειτουργοῦ, ὡς Ποι-
μένος, ὡς Διδασκάλου, ὡς Κατηχητικοῦ καὶ Πνευ-
ματικοῦ, προέχει ἐκείνη, ἣτις ἀσχολεῖται μὲ τὰ τῆς
ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως. Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ,
ὅτι πᾶσα ἐξωτερικὴ δραστηριότης καὶ πᾶσα ἐνέργεια τοῦ
ἱερέως ἐξαρτᾶται ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ τῆς ποιότητος
τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς του. Ὁ ἱερεὺς, εἴτε ἄγαμος
εἴτε ἑγγαμος, πρέπει νὰ διάγῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς Ἁγ-
γελος, ὡς Χερουβείμ, ὡς Μοναχός. Αἱ πράξεις του,
αἱ κινήσεις του, οἱ λόγοι του, αἱ σκέψεις του ὀφεί-
λουν νὰ εἶναι σύμφωνα πρὸς τὴν Οὐράνιον Διδα-
σκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ πρὸς τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς
τῆς ἡθικῆς τελειότητος.

Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει καὶ δι' αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀ-
πλῆς παρουσίας του νὰ ἐμπνέῃ, νὰ διδάσκῃ, νὰ φω-
τίζῃ, νὰ σώζῃ, νὰ οἰκοδομῇ πνευματικῶς.

Ὁ ἱερεὺς ἔχει καθήκον νὰ ἐφιστᾷ ἀμέριστον τὴν
προσοχὴν του ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς του
ζωῆς, καθόσον καὶ οἱ κίνδυνοι, οἱ ὁποῖοι παντα-
χόθεν περικυκλοῦν αὐτόν, εἶναι πολυάριθμοι καὶ μό-
νον διὰ τῆς βαθείας καὶ στερεᾶς πνευματικῆς του
ζωῆς θὰ δυνηθῇ νικηφόρως νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐκά-
στοτε αὐτούς.

Πνεῦμα κοσμικότητος καὶ ὕλισμου δὲν πρέπει
νὰ εὐρίσκη τόπον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἱερέως, ὁ ὁ-
ποῖος ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ ἀρραγὴς βράχος, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου θοράσσονται καὶ εἰς ἀφροὺς ἀερώδεις διαλύον-
ται τὰ κύματα τῶν δύο τούτων ἀποτροπαίων κοι-
νωνικῶν μαστίγων. Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ ἀγωνίζε-
ται διηνεκῶς, ὅπως ἀπονεκρώσῃ τὸν παλαιὸν ἄν-
θρωπον «σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ταῖς ἐπιθυ-

μίαις» καὶ ἐξουδετερώσῃ τὰ ἑλαττώματα ἐκεῖνα, δι'
ὧν κατασκανδαλίζει τὴν ὅλην κοινωνίαν, ἐν τῇ ὁ-
ποίᾳ ζῇ καὶ δοῦν καὶ γίνεται μυρίων κακῶν πρό-
ξενος.

«Οὐ γὰρ ἐστὶ, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, οὐκ
ἐστὶ δυνατόν τὰ τῶν ἱερέων κρύπτεσθαι ἑλατ-
τώματα, ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ ταχέως κατὰδηλα γί-
νεται. Καὶ γὰρ ἀθλητής, ἕως μὲν ἂν οἴκοι μέ-
νῃ καὶ μηδενὶ συμπλέκηται, δύναται λανθάνειν,
κἂν ἀσθενέσιαιος ὢν τύχῃ· διὰ δὲ ἀποδόσῃ
ταὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ῥαδίως ἐλέγχεται... Τὰ
τῶν τυχόντων ἁμαρτήματα, ὥσπερ ἐν τινὶ σκό-
τῳ περριτόμενα, τοὺς ἐργαζομένους καὶ πολλοῖς γνω-
ρίμου πλημμέλεια κοινὴν ἅπασιν φέρει τὴν βλάβην... καὶ (οἱ ἐν τῇ ἱερωσύνῃ) κἂν ἐν τοῖς μι-
κροτάτοις σφαλῶσι, μεγάλα τὰ μικρὰ τοῖς ἄλ-
λοις φαίνεται» (Μ.Ε.Π. 48, 650).

Ἀδιάπτωτος λοιπὸν ἐργήσοις, συνεχὴς ἀγωνι-
στικὴ προσπάθεια, παντοτεὴν ἐγκράτεια, ἀδιάλει-
πτος προσευχὴ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἱερέα διὰ νὰ
ἐμβριθῶς καὶ ἐνισχυτῇ τὴν ἐσωτερικὴν του ζωὴν καὶ
νὰ ἀνταπεξέρχεται νικηφόρως κατὰ τῶν κινδύνων,
οἵτινες ἐλλοχεύουν πάντοτε κατὰ τοῦ ἱεροῦ ὑπουρ-
γήματος αὐτοῦ.

Ἐκεῖνα, δι' ὧν συμβουλεῖται ὁ Θεὸς ἀπόστολος
Παῦλος τὸν πεφιλημένον μαθητὴν του Τιμόθεον,
ᾧ ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ἐνδελεχοῦς καὶ συνεχοῦς
μελέτης ὅφ' ὧν τῶν κληρικῶν: «**Τύπος γίνου
τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ,
ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ.... πρόσεχε
τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ.
Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ
διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ
πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἰσθι,
ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πάνσιν. Ἐπε-
χε σεαυτὸν καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, ἐπίμενε αὐτοῖς·
τοῦτο γὰρ ποιῶν, καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς
ἀκούοντάς σου**» (1 Τιμ. 4, 12—16).

Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῇ πανηγυρίν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ χοροστατοῦντος
τοῦ σεβασμιωτ. Ἐπισκόπου Σαλαμίνοσ κ. Γερωντίου περιστυχουμένου ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

"ΠΡΟΣΕΧΕ ΣΕΑΥΤΩ,"

Ἡ πλειονότης τῶν θεησκευόντων ἀνθρώπων ἀποδίδει μεγίστην σημασίαν εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῶν σοβαρῶν ἁμαρτημάτων καὶ παθῶν καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν βασικῶν ἀρετῶν, τῶν ὑπ' αὐτῶν θεωρουμένων ἀπαραιτήτων διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των. Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ βεβαίως μίαν πραγματικότητα ἐκ τῶν πλέον συνήθων.

Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν ἄνθρωπος νὰ προάγῃται πνευματικῶς καὶ ὁσημέραι νὰ τελειοποιῇται, ἐὰν δὲν στρέφῃ τὴν προσοχὴν του καὶ εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐκλαμβανόμενα ὥς μικρὰ καὶ ἀσήμαντα ἐλαττώματα, ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεις.

Ἡ χριστιανικὴ τελειότης ἄλλως τε δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὰ μεγάλα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρά.

Ὁ χριστιανὸς ἐπὶ παραδείγματι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποφεύγῃ μόνον τὰς ἁμαρτωλὰς πράξεις καὶ τὰ ἀξιόμεμπτα ἔργα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ρυπαροὺς λογισμοὺς καὶ τὰς ἐφαρμάστους κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας.

Καὶ ἡ ἀπλή συγκατάθεσις εἰς τὰς κακὰς σκέψεις συνιστᾷ ἁμαρτίαν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον. Ἐτι δὲ καὶ ἡ μετ' εὐχαριστήσεως ἀποδοχὴ τοῦ πονηροῦ λογισμοῦ ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συζήτησις ἀποτελεῖ ἁμαρτίαν οὐχὶ ἀνεπιτίμητον ὑπὸ τοῦ ἡθικοῦ Νόμου. Ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος τῶν λογισμῶν ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ λέγει: «*Ἐν διανοίᾳ βελτιούμεθα, καὶ ἐν διανοίᾳ ἀχρειούμεθα*» (Λόγ. με' σελ 300), ὁ δὲ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης: «*οἱ λογισμοὶ λόγοι τῶν δαιμόνων εἰσὶ, καὶ τῶν παθῶν πρόδρομοι*» (κεφ. 55'). Δὲν ἁμαρτάνει ὁ πιστὸς μόνον, ὅταν παραλείπῃ τὰς κεκανονισμένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προσευχὰς καὶ Ἀκολουθίας, ἀλλὰ καὶ ὅταν κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς φαντάζεται μάταια πράγματα καὶ διὰ τοῦ νοῦ περιφέρῃται ὧδε κα κεῖσε.

Παράπτωμα ἐπίσης ἀξιόποινον ὑπὸ τοῦ Ἡθικοῦ Νόμου εἶναι καὶ ἡ ἀργολογία ὡς καὶ ἡ πολυλογία, καθότι δι' αὐτῶν ὁ χριστιανὸς ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ἔχει ἐπίγνωσιν τοῦ ὑψηλοῦ ἐπὶ γῆς προορισμοῦ του καὶ συνείδησιν τῶν χριστιανικῶν του καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων, διὸ καὶ καταναλίσκει ἀσκόπως καὶ ἀπερισκέπτως τὸν χρόνον του εἰς φλυαρίας καὶ βαττολογίας ἀκαίρους καὶ ἀνωφελείς.

Ὁ χριστιανὸς ὁ ποθὼν τὴν ἀληθῆ ἐν Χριστῷ τελειώσιν του ὀφείλει νὰ προσέχῃ ἐπιμελῶς πάντας τοὺς λόγους του, πάσας τὰς σκέψεις του, ἀλλὰ καὶ τὰς παραμικροτέρας κινήσεις του, αἵτινες πολλάκις δύνανται ἀπρεπῶς καὶ μὴ κοσμίως γενόμεναι νὰ σκανδαλίσωσι τὸν ἀδελφόν του.

Ἐλαττώματα, πάθη, κακίαι, ἀδυναμίαι καὶ ἐλλείψεις πνευματικαὶ ἐμφιλοχωροῦσαι εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ μειώνουν καὶ ὑποβιβάζουν τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ἀξίαν καὶ παρουσιάζουν τοῦτον εἰς τὰ ὅμματα πάντων ὡς πίνακα ζωγραφικὸν ἀτελὺς φιλοτεχνηθέντα καὶ πλημμελῶς διακοσμηθέντα.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ κατορθωθῇ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἂν μὴ πρότερον ἀποβληθῶσιν ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ πάντες οἱ μῶμοι καὶ αἱ κηλίδες αἱ πνευματικαί; ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς τέλειος τῶν βροτῶν, λόγῳ τῆς μεγίστης πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ροπῆς καὶ ἐμφύτου κλίσεως, ὀφείλομεν πάντες νὰ ἔχωμεν ἐπίγνωσιν τῶν ἀτελειῶν καὶ ἀδυναμιῶν ἡμῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου σφόδρα νὰ ταπεινοφρονώμεν καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα παντοίως τρεποῖς καὶ δυνάμεσι, ὅπως καταστῶμεν τέλειοι καὶ «*καινὴ κτίσις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*» πρὸς δημιουργίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων, αἵτινες θὰ μᾶς εἰσαγάγουν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν πρὸς κληρονομίαν τῶν ἀφθάρτων καὶ αἰώνιων ἀγαθῶν, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Κύριος πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν.

Ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἑορτασμόν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων—Δάφνης
κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ

Εἰς τὰς χαλεπὰς καὶ ζοφεράς ὑπὸ ἡθικὴν ἐποχὴν ἡμέρας τοῦ ὑπερμεσοῦντος 20οῦ αἰῶνος, ὥς διανύομεν, μετὰ ψυχῆς ἀλγούσης καὶ καρδίας, ὀδυνωμένης διαπιστοῦμεν, ὅτι ὁ Μοναχισμὸς ὑφίσταται δεινὴν δοκιμασίαν ὑπὸ πολλῶν θεωρούντων τοῦτον, ὡς ἀρνησὶν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ἡ φυγὴ ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἡ ἀπάρνησις τῶν ματαίων καὶ ἐφημέρων ἀγαθῶν, ὧς καὶ ἡ διαβίωσις εἰς ἐρήμους καὶ ἀβάτους τόπους ἐκλαμβάνονται ὑπὸ τινων ὡς ἀρνήσις τῆς ζωῆς, ὡς ἐγωϊσμὸς καὶ ἀτομισμός, ὡς ἀντιανθρωπιστικὸν ἰδεῶδες. Ἐὰν ὅμως θελήσῃ τις νὰ μελετήσῃ βαθύτερον τὸ ὑψηλὸν καὶ ἄξιον λόγου τοῦτο θέμα, θὰ καταλήξῃ ἀναποφεύκτως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν τοιούτου εἶδους ἀνθρώπων εἶναι ὅλως ἄδικοι καὶ μὴ ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὴν ὕψιστον πνευματικὴν πραγματικότητα.

Οἱ Μοναχοὶ ἐν πρώτοις, οἵτινες μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐρημίαν, ἵνα εὗρουν ἐκεῖ τὴν τελείωσιν καὶ ἐπιτύχουν τὴν θέωσιν αὐτῶν οὐδόλως ἐχουν ἀρνηθῇ ἐντὸς αὐτῶν τὸν κοινωνικὸν ἀνθρώπον. Διὰ τοῦτο καὶ προσεύχονται πάντοτε ὑπὲρ τῶν ἄλλων καὶ «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» καθικετεύουν τὸ θεῖον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ παρθενία, αἱ προσευχαί, αἱ νηστεῖαι καὶ αἱ ὁλονύκτιοι ἀγρυπνίαι τῶν Μοναχῶν δὲν ἀποβλέπουν μόνον εἰς τὴν κάθαρσιν τῆς ψυχῆς τῶν καὶ εἰς τὴν μυστικὴν τῶν ἔνωσιν μὲ τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἡθικὴν βελτίωσιν, τὴν πνευματικὴν τελειοποίησιν, τὴν σωτηρίαν καὶ τὸν ἀγιασμόν καὶ τῶν ἐν κόσμῳ διαβιούντων.

Μὴ λησμονῶμεν ἕξ ἄλλου, ὅτι ἡ ἱεραποστολικὴ καὶ κοινωνικὴ δράσις εὐρίσκεται διὰ τῶν αἰώνων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς χεῖρας Μοναχῶν.

Ὁ Μοναχισμὸς προσέφερεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας διὰ τῶν ἕξ αὐτοῦ προεληθόντων παρμεγίστων ἱεραρχῶν, πεφωτισμένων διδασκάλων, ἐμπνευσμένων ἱεραποστόλων καὶ ἄλλων μεγαλεπήβολων καὶ μεγίστου ἡθικοῦ κύρους φυσιογνωμιῶν.

Ὁ Μοναχισμὸς ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κόσμον τὰς ἐξόχους ἐκείνας προσωπικότητας, τὰς κατακοσμούσας καὶ στεφανούσας τὴν ζωὴν μὲ τὸ ὑπέρκαλλον ἄνθος τῆς ἀγιότητος.

Ὁ Μοναχισμὸς ἀνέδειξε τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, οἵτινες ὡς θησαυρὸν πολύτιμον καὶ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ διεφύλαξαν τὸ τρισάγιον μῦρον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐντὸς τῆς θεοποιήτου στάμνας, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκ τοῦ Μοναχισμοῦ ἀνεπήδησαν καὶ προέβαλον τὸ ἀσύγκριτον πνευματικὸν τῶν ὕψος οἱ Νικόδημοι οἱ Ἁγιορείται, οἱ Ἀθανάσιοι οἱ Πάριοι καὶ ὅλοι αἱ μεγάλοι ἐκεῖναι μορφαί, αἵτινες διὰ τοῦ λάμποντος προσωπικοῦ τῶν παρα-

δείγματος καὶ τῶν ἔργων τῆς κοινωνικῆς εὐποιίας ἀπέδειξαν περιτράνω, ὅτι ὁ Μοναχισμὸς δὲν ἀποτελεῖ ἀρνησὶν, ἀλλὰ ἀρίστην κατάφασιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καὶ τῶν βαθυτέρων πόθων αὐτῆς.

Οἱ ἀγιώτεροι καὶ ἡρωϊκώτεροι τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐμαθήτευσαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ἐρήμου καὶ ἐπανήλθον κατόπιν εἰς τὸν κόσμον, ὅπως μεταδώσουν τὸν πνευματικὸν πλοῦτον, ὃν ἀπέκτησαν ἐκεῖ, εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ὁρθόδοξος λοιπὸν Μοναχισμὸς ἀπέτελεσε καὶ ἀποτελεῖ τὸν ὁδηγὸν καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, διότι ἀποτελεῖ σύννοψιν τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου εἰς ὅλην τὴν κλίμακα τῆς διδασκαλίας του, ὡς πρακτικῆς καὶ θεωρητικῆς ζωῆς.

Ἀκουσάτωσαν ταῦτα οἱ πολεμοῦντες αὐτὸν καὶ ἐκτοξεύοντες κατ' ἐκάστην ὕβρεις καὶ μομφὰς ἀνηκούστους κατὰ τοῦ ἱερωτέρου καὶ πλέον ἐπιβεβλημένου εἰς τὴν συνείδησιν πάντων θεομῶ, ὅστις καὶ ἀποτελεῖ ἀρίστην κατάφασιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καὶ ἐξύψωσιν αὐτῆς μέχρι τῶν ὑψίστων βαθμίδων τῆς ἡθικοπνευματικῆς τελειώσεως.

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Ἐν δέ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἁνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Παῦλος).

Δὲν ὑπάρχει λαμπρότερος τρόπος ἀποδείξεως τῆς συνεχοῦς αγωνιστικῆς προσπάθειας τοῦ θεῖου Παύλου πρὸς τελειοποίησιν ἑαυτοῦ καὶ ἐπέκτασιν καὶ ἐπαύξησιν τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ χριστιανικῶν ἔργων **«διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ἁνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ»** ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἄξιον μνείας λόγιον ἐκ τῆς πρὸς Φιλίππους αὐτοῦ ἐπιστολῆς.

Δι' αὐτοῦ περιτράνω ἀποδεικνύει ὁ μεγαλῶνυμος Παῦλος, πόσον ὑπερανθρώπως ἠγωνίζετο καὶ πόσας ἀόκνους προσπάθειας κατέβαλε **«κατὰ σκοπὴν διώκων ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἁνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ».**

Δὲν ἔστρεφε τὰ βλέμματά του εἰς τὸ παρελθόν, δὲν ὑπελόγιζε τὰ ὅσα ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Αὐτὸν Χριστῷ μέχρι τοῦδε εἶχε κατορθώσει, δὲν ἀπέδιδε σημασίαν εἰς προηγούμενα κατορθώματα καὶ ἀγωνίσματα πνευματικά, ἀλλὰ διψῶν ἀκορέστως τὴν σωτηρίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐπεξετείνετο εἰς νέους ἀγῶνας, εἰς νέας προσπάθειας, εἰς νέα παλάσματα. Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ δὲν εἶναι τι στατικὸν κατὰ τὸν Οὐρανοβάμωνα Ἀπόστολον, ἀλλ' εὐρίσκεται πάντοτε εἰς ἐξέλιξιν οἱ κίνησιν. Εἶναι μία συνεχὴς πάλη, εἰς διηκεῖς ἀγῶν μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς τοῦ χριστιανοῦ. Διὰ τοῦτο λέγει ἀλλαχοῦ τὰ ἑξῆς ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος ὁ θεορρήμων Παῦλος: **Διώκων. ἢ καὶ καταλάβω, ἢ ὅχι καὶ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ».**

Δὲν εἶναι λόγοι, δὲν εἶναι θεωρία, οὔτε φιλολογικὴ ἐπιτηδεύσις τὰ ῥήματα ταῦτα, ἀλλ' ἐκχυσίς

καρδίας υπεραγαπώσης τὸν Χριστὸν καὶ διακατεχομένης ἀπὸ τὸ πῦρ τὸ οὐράνιον καὶ τὴν φλόγα τὴν ἄσβεστον τῆς ἡθικῆς ἐαυτῆς τελειώσεως ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς λυτρώσεως καὶ σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν ἀφ' ἑτέρου.

Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ παμμεγίστου τούτου ἰδεώδους ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, ἐπεστράτευσε πάσας τὰ ἐσωτερικὰς του δυνάμεις καὶ ἀφωσιώθη εἰς αὐτὸ μετὰ συνεπειᾶς καὶ αὐταπαρνήσεως ἃ παραμίλλου.

Ἄς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, οἱ χαμερπεῖς καὶ ὑλόφρονες, τὸν ὑψηλὴν Ἀπόστολον εἰς τὰ μεγάλα αὐτοῦ ἰδεώδη καὶ ἅς διαθέσωμεν πάσας τὰς ψυχοπνευματικὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν ἔργων ἁγαθῶν.

Ἄς «ἐπιλανθανώμεθα τὰ ὀπίσω», δηλαδή τὰ ὅσα ὑψηλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα μέχρι τοῦ νῦν ἔχομεν πράξει καὶ ἅς «ἐπεκτεινώμεθα τοῖς ἔμπροσθεν», ἵνα δυναθῶμεν νὰ διαπρέψωμεν ἐν ἔργοις ἀλληλεγγύης καὶ φιλανθρωπίας καὶ ἐπιτύχωμεν παραλλήλως νὰ σώσωμεν καὶ ἄλλας ψυχὰς ζώσας εἰς τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀμετανοησίας.

Οὕτω θὰ καταστῶμεν εὐάρεστοι τῷ Θεῷ καὶ ἄξιοι τοῦ βραβείου τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Γένοιτο !

«Οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι!» (Παῦλος)

Εἶναι φρόνημα στερεὸν καὶ πεποιθήσις ἀδιάσειστος τοῦ θείου Παύλου, ὅτι «οὐδὲν ἐαυτῷ σύνοιδα ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωται».

Πρὸ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν βιωμάτων, πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, μίας ἐκ τῶν πολλῶν πτυχῶν τοῦ ἁγίου ἐσωτερικοῦ του κόσμου ἐκπλήσσεται καὶ ἀπορεῖ πᾶς ὁ εἰς Χριστὸν πιστεύων καὶ δυνάμιος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν καὶ σκέψεων, τῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ θεορρήμονος Παύλου διατυπωμένων.

«Οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι».

Ὁμολογεῖ ὁ διαπρύσιος κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους κοπιᾶσας Ἀπόστολος, ὁμολογεῖ, ὅτι διὰ κανὲν πταῖσμα δὲν τὸν ἐλέγχει ὁ συνείδησίς του, ἀλλὰ καὶ ἐπιλέγει ἃ κολούθως, ὅτι δὲν εἶναι θέσιν ὡς ἐκ τούτου νὰ δικαιώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ τὸν θεωρήσῃ ἄξιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου καὶ «Πρώτου μετὰ τὸν ἕνα» εἶναι ἔκδηλος εἰς τὰ ὡς ἄνω ρήματα καὶ ἀποτελεῖ ἐν μάθημα δικαιοκινῶν δι' ἡμᾶς, οἵτινες πολλὰς μὲν ἀρετὰς κατορθοῦμεν, σπανίως δὲ τὴν μεγίστην ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης.

Ὁ ὑπερτροφικὸς ἐγωϊσμός, ἡ νοσηρὰ φιλαυτία καὶ αἱ φιλόδοξοι βλέψεις καὶ ἐπιθυμίαι δὲν μᾶς ἀφῆλθον νὰ κατανοήσωμεν τὸ πραγματικὸν συμφέρον τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ νὰ καταστῶμεν μιμηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅστις: «ἐταπεινώσεν

ἑαυτὸν γενόμενος ὑπὸ ἡμῶν μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ».

Ἴδου Γραφικὰ τινὰ χωρία κακίζοντα τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν φιλοδοξίαν, τὰ ὁποῖα ὡς χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν:

«Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι. ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες» (Γαλ. Ε' 26).

«Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονεῖτε, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι» (Ρωμ. ΙΒ' 16), «Πῶς δύνασθε ἡμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρ' ἀλλήλων λαμβάνοντες, καὶ τὴν δόξαν τὸν παρὰ τοῦ μόνοι Θεοῦ οὐ ζητεῖτε;» (Ἰω. Ε' 44) καὶ ἄλλα τινὰ, ἃ τινὰ χάριν συντομίας δὲν ἀναφέρομεν.

Ἄς ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν φαινήν καὶ ἁγίαν Μορφὴν τοῦ Οὐρανοβάμνονος Παύλου, ὁ ὁποῖος ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς τὸν ἐλαχιστότερον τῶν Ἀποστόλων καὶ τὸν ἀπεκάλει πολλάκις «ἐκ τρώμα» καίτοι ὡς ὑπόπτερος ἀετὸς διήλθε πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην κηρύττων τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ προσήγαγε μυριάδας σεσωσμένων τῷ Χριστῷ.

Ἐκοπίασε ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀσυγκρίτως περισσότερον τῶν ἄλλων Ἀποστόλων.

Εἰς κινδύνους καὶ περιπετείας ἀναριθμήτους περιέπεσεν. «Τοῖς πᾶσι τὰ πάντα τοῖς γέγονε, ἵνα παντίως τινὰς σώσῃ». Μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἤξειώθη εἶτι ζῶν νὰ φθάσῃ καὶ ἄρρητα ρήματα νὰ ἐνωτισθῇ, «ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι».

Καὶ ὅμως ταπεινοφρονεῖ καὶ ἐξουθενεῖ τὸν ἑαυτὸν του ὡς τὸν ἑσχατὸν τῶν Ἀποστόλων: «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων, ὅς οὐκ εἰμι ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ».

Ὅποιον ὕψος ταπεινοφροσύνης!

Ἄς ἐγγράψωμεν μέ ἀνεξίτηλα γράμματα εἰς τὴν διάνοιαν ἡμῶν τὸ ὡς ἄνω περίφημον λόγιον: «οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι», ἵνα συνετιθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ, γενόμενοι μιμηταὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἡμετέρων δυνάμεων τῆς ταπεινοφροσύνης τοῦ θείου Παύλου, ἥτις θὰ μᾶς ἀγιάσῃ ὁλοτελῶς καὶ εἰσαγάγῃ εὐχερῶς εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ

Διὰ τοῦ νέου ἐκπαιδευτικοῦ νομοσχεδίου, καθ' ὃ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὄχι μόνον δὲν χαρακτιρίζεται βασικόν, ἀλλ' εἰς τὰς δύο τελευταίας τάξεις τοῦ Λυκείου κατατάσσεται εἰς τὰ «κατ' ἐκλογὴν μαθήματα», καταργεῖται ἡ χριστιανικὴ διαπαιδαγώγησις τῶν Ἑλλήνων καὶ «*ἡ ἀνατροπὴ αὐτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοῦνθεσίᾳ Κυρίου*», τοῦθ' ὅπερ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μείζονα τῆς ὑφισταμένης ἐκλυσιν τῶν ἡθῶν καὶ τὸν ἀφανισμόν παντὸς εὐγενοῦς ἑλληνοχριστιανικοῦ ιδεώδους ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἑλληνοπαίδων.

Οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὴν τοιαύτην κακὴν ἐκπαιδευτικὴν μεταρρύθμισιν ἄς σκεφθῶσι ὠριμώτερον καὶ θετικώτερον, διότι μέγιστοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἔθνικοὶ κίνδυνοι ἐπικρέμονται ἐκ τῆς καταργήσεως τῶν Θρησκευτικῶν, δι' ὃν ἡ νεολαία μορφοῦται χριστιανοπρεπῶς καὶ πολλὰ τὰ ἠθικά ἐξ αὐτῶν ὀφέλη ἀποκομίζει!

ΝΕΑΙ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΙΩΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ

Μετὰ βαθυτάτης καταδίψεως παρατηρεῖται ὁσημέραι καὶ διαπιστοῦται ὑπὸ τῶν πονούντων εἰλικρινῶς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ μεγίστη ἀδιαφορία τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν διὰ τὸν ἀνησυχητικὸν προσηλυτισμὸν τῶν χιλιαστῶν, ὅστις λαμβάνει μεγάλας διαστάσεις μετὰ τῶν Ἑλλήλων καὶ ἰδιαίτερώς τῶν μεταναστῶν.

Τὸ θέμα τοῦτο τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν Ἑλλήλων θεωρεῖται σπουδαιότατον καὶ πρέπει νὰ ληφθοῦν ὁπωσδήποτε μέτρα προστασίας τῶν Ἑλλήνων καὶ δὴ τῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἵτινες κινδυνεύουν νὰ περιέλθουν εἰς τὴν πλεκάνην τῶν ξένων δοξασιῶν.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ

Ὁ Σεβ. Μαγνησίας Χρυσόστομος, τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐπισκέφθη τὰς Κοινότητας καὶ τὰ παραρτήματα τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας.

Τὸν Ἰούλιον ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογίστου Ἱεροδιακόνου Παΐσιου, ἐπισκέφθη δις τὴν Μακεδονίαν. Μετὰ τῶν ἐφημερίων καὶ συμβουλίων τῶν Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Θεσσαλονίκης, Δράμας, Καβάλας, Θάσου, Σέδες, ἐπέλυσε διάφορα ἐκκλησιαστικά ζητήματα.

Παρατηρήθη, ὅτι αἱ συχναὶ ἐπισκέψεις τῶν Ἱεραρχῶν μας ἀνὰ τὴν ὑπαιθρον τονώνουν πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα τῶν πιστῶν ὁπαδῶν μας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 15ην Αὐγούστου, ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμφιάλης, μετὰ χοροστασίας Ἀρχιερέως.

2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου Τσάκου, ἐν-

θα θὰ ἀνεγερθῇ καὶ τὸ Οἰκοτροφεῖον, δι' Ἀρχιερικῆς λειτουργίας καὶ.

Τὴν 15 Αὐγούστου π. ἡ. πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου, παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Νικολάου Χαλιδοῦς ἐν Παιανίᾳ Ἀττικῆς. Ἀφ' ἑσπέρας ἀγρυπνία καὶ τὴν πρωΐαν πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία. Συγκοινωνία ἀπὸ Θεσείον αὐτοκινήτων Παιανίας.

— Τὴν 15 Αὐγούστου π. ἡ. ἑορτάζει τὸ Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Κοιμήσεως Θεοτόκου Μπάλλας Ἀττικῆς. Ἀφ' ἑσπέρας ὁλονύκτιος ἀγρυπνία. Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Δροσίδας, ἀπὸ Πλατεῖαν Κάνιγγος.

— Τὴν 16ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἀγ. Γερασίμου Κεφαλληνίας, θὰ τελεσθῇ πανηγυρικὴ λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Γλυκοφιλούσης (4η στάσις Περιουσιῶν), χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως.

— Τὴν 16ην Σεπτεμβρίου 1964 π. μ. (29 9-64 νέον) τελεῖται πανήγυρις ἐν τῷ Ἱερῷ Ἡσυχαστηρίῳ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ἐν Παιανίᾳ Ἀττικῆς ἑορτὴν τοῦ θαύματος τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ. Ἀφ' ἑσπέρας ὁλονύκτιος ἀγρυπνία καὶ τὴν πρωΐαν πανηγυρικὴ λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας, χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως. Αὐτοκίνητα Παιανίας ἀπὸ Θεσείον.

Τὴν 27ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. (Π. Η.) ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Φανουρίου, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς Κορωπίου - Ἀττικῆς. Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Κορωπίου ἐκ τοῦ Θεσείου. Στάσις Ἀγαλμα.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὴν 1ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Διαυλείας κ. κ. Ἀκακίου.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμας 15.-
» Ἐτησίᾳ » 30.-

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Σωματείου «Παναγία ἢ Ὁδηγήτρια» συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀδελφοῦ

ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ ΠΥΡΙΑΛΛΑ

ὅστις ἐν ζωῇ ἐπανειλημμένως ἐβοήθησεν οἰκονομικῶς τὸ Σωματεῖον εἰς τὴν ἱερὰν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

Ψ η φ ί ζ ε ι

1) Νὰ παρακολουθήσῃ σύσσωμον τὸ Δ.Σ. τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

2) Ἀντὶ στεφάνου νὰ διατεθῇ τὸ ποσὸν τῶν 1.000 δραχ. εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος.

3) Νὰ ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ἐπὶ ἐντύπου χάρτον ἀναγεγραμμένον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος.

4) Νὰ δημοσιεύσῃ τὸ παρὸν εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31/19-7-1964

Ἡ Πρόεδρος
Μ. ΠΑΠΑΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἡ Γεν. Γραμματεὺς
ΑΙΚ. ΣΙΔΕΡΗ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ., ὅτι τὴν 17ην Αὐγούστου 1964 π.ῆ. ἡμέραν Κυριακὴν, θεοτελεσθῶσι τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν (Μενιδίου) Ἀττικῆς, ὁδὸς Δημοκρίτου 10.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ὁ Σεβ. Ἀγ. Σαλαμῖνος κ.κ. Γερόντιος ἐχειροτόνησε τὸν Ἱεροδιάκονον Ἰάκωβον Κάστρον εἰς Πρεσβύτερον τὴν 14 Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου—Μεγάρων.

—Ἐπίσης ἐχειροτόνησε τὸν ἐκ Μεσημερίου Θεοφάνους Νικ. Παπαδόπουλον εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 20ην Ἰουνίου ἐ.ἔ. εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Μεταμορφώσεως—Βαρνάβα—Ἀττικῆς, καὶ τὴν 24 Ἰουνίου εἰς Ἱερέα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Ἰωάννου—Λουτρακίου.

Τὴν 1ην Ἰουλίου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Ἀναργύρων Ἐλευ-

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς

τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς, ἐντιμοτάτους ἐπιτρόπους καὶ ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Στοιχοῦντες τῷ τοῦ Ἀπ. Παύλου «στέλλεσθε ἀπὸ παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος», ὡς καὶ τῇ πρὸς ἐπισκόπους ποιμαντορικῇ τοῦ ἰδίου συστάσει «προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ὑμᾶς ἐπισκόπους», αἰσθανόμεθα ἱερὰν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνημερώσωμεν ἅπαντας ὑμᾶς ἐπὶ ἐνὸς λίαν σοβαροῦ ζητήματος.

Ἐπ' ἐσχάτων κληρικοὶ τινες ἀγνώστου καὶ σκοτεινῆς προελεύσεως, βλάβη καὶ αἰρετικά φρονούντες καὶ λαλοῦντες, συνέπηξαν ἰδίαν παρασυναγωγὴν. Δύο ἐξ αὐτῶν ὀνομάζονται, ὁ εἰς Στέφανος καὶ ὁ ἕτερος Νικάνωρ.

Οὗτοι προέβησαν καὶ εἰς «χειροτονίας» κληρικῶν παρὰ τὸν Συνοικισμόν Αἰγάλεω καὶ Λόφου Ἀξιωματικῶν.

Αἱ χειροτονίαι τῶν φερομένων ὡς ἐπισκόπων, Στεφάνου καὶ Νικάνωρος, δὲν ἐλέγχονται μόνον ὡς ἀντικανονικαί, ἀλλὰ ἀποδεικνύονται ὅλως ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΙ. Κατὰ συνέπειαν οἱ ὑπ' αὐτῶν «χειροτονούμενοι» εἶναι τελείως ἀνίεροι. Τονίζομεν τὸν χαρακτήρισμόν ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΣ καὶ ΑΝΙΕΡΟΣ, διότι τὰ ἀντικανονικῶς γενόμενα, δύνανται κατὰ ἄκραν οἰκονομίαν νὰ τύχωσιν ἐκκλησιαστικῆς τινὸς ἐπικυρώσεως, τὰ ἈΝΥΠΟΣΤΑΤΑ ὁμως, συνιστοῦν αὐτόχρημα ἔμπαιγμον καὶ ὕβριν.

Κατὰ συνέπειαν οἱ χριστιανοὶ ἡμῶν οὐδεμίαν πρέπει νὰ ἔχωσιν μετὰ τῆς παρασυναγωγῆς αὐτῆς ἐπαφὴν, ἐὰν ἐπιθυμοῦν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τῶν.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ πατρικῆς εὐχῆς καὶ εὐλογίας.

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

σῖνος.

—Τὴν 5 Ἰουλίου ἐχειροτόνησεν εἰς Ἱερέα τὸν Ἱεροδιάκονον Νικόλαον Δεσποτιδίην εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου.